

โอวาท ปาติโมกข์

พระอาจารย์มหาประนอม ธมฺมาลงกาโร

โหราทปติโมกข์

พระอาจารย์มหาประนอม ฐมฺมาลงกาโร

ชมรมกัลยาณธรรม
หนังสือดีลำดับที่ ๓๕๗

โอวาทปาติโมกข์

พระอาจารย์มหาประนอม ฐมฺมาลงกาโร

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มกราคม ๒๕๖๐

จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์เป็นธรรมทานโดย : ชมรมกัลยาณธรรม
๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ
อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓

รูปเล่ม : คีรีส วัชรสุขจิตร

แยกสี/จัดพิมพ์ : แคนนา กราฟฟิค โทร ๐๘๖-๓๑๔-๓๖๕๑

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชีนาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้สิ่งปวง

www.kanlayanatam.com

Facebook : Kanlayanatam

คำขุโมทนา

ขออนุโมทนากับทางชมรมกัลยาณธรรม ที่มีจิตเป็นกุศลประสงค์ จะพิมพ์หนังสือโอวาทปาติโมกข์ออกเผยแผ่ให้คนทั้งหลายได้เกิดความกระจ่างชัดในหลักคำสอนแล้วน้อมนำมาปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะคำว่า **โอวาทปาติโมกข์** = คำพร่ำสอนที่ช่วยปิดประตูอบาย ส่วน คำว่า อาณาปาติโมกข์ = คำสั่งสอนที่ช่วยปิดประตูอบาย

ถ้าเราเป็นคนว่านอนสอนง่าย ใช้เพียงโอวาทปาติโมกข์ก็ ปิดประตูอบายได้ ถ้าเราว่านอนสอนยากก็ต้องใช้อณาปาติโมกข์ จึงจะช่วยปิดประตูอบายได้ ถ้าดี้อมากๆ ก็ต้องใช้กฎหมายจึงจะ อยู่ร่วมกันได้

ดังนั้น สังคมที่เป็นอยู่ร่วมกันในหลากหลายวัฒนธรรม ถ้าทุกคน ให้เกียรติซึ่งกันและกัน เชื้อฟังความเห็นต่างของกันและกัน เคารพซึ่ง กันและกันก็จะอยู่อย่างสงบสุข โดยเฉพาะโอวาทปาติโมกข์ฝึกให้มี ความอดทน อดกลั้น ต่อสิ่งที่มากระทบกระทั่ง ไม่หวั่นไหว ไม่โกรธ เกลียดซึ่งกันและกัน สังคมก็就会有ความสงบสุขขึ้นมาทันที จนถึงสงบ สุขอันสูงสุดคือพระนิพพาน

จึงหวังว่าหนังสือเล่มเล็กๆ เล่มนี้ จะพอเป็นแนวทางให้ท่าน
ทั้งหลายที่หวังความสุขความเจริญแก่ตนและแก่สังคม ได้น้อมนำไป
ประพฤติปฏิบัติเพื่อเกิดความสุขอันยิ่งๆ ต่อไป

ขออนุโมทนากับทางชมรมกัลยาณธรรม และผู้มีจิตศรัทธาใน
การพิมพ์ทุกท่าน ขอให้เกิดปัญญาญาณรู้แจ้งเห็นจริงในธรรมที่ควรรู้
ควรเห็นโดยทั่วหน้ากันเทอญ

ขอเจริญพร

พระมหาประนอม ธมฺมาลงกาโร

๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙

คำนำ

บรมกัลยาณธรรม

ธรรมะของพระพุทธเจ้าสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาได้ในทุกระดับ ด้วยพระสัพพัญญุตญาณที่ทรงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เป็นผู้บริสุทธิ์หลุดพ้นแล้วจากกิเลสอาสวะ ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณดุจห้วงมหรรณพแก่ปวงสรรพสัตว์ ตลอดพระชนมายุ ตรာบจนถึงช่วงเวลาสุดท้ายแห่งการเสด็จปรินิพพาน

โอวาทปาติโมกข์ เป็นหลักคำสอนสำคัญที่เป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา ที่พระพุทธองค์ได้ประทานแก่ที่ประชุมพระภิกษุสงฆ์ ๑,๒๕๐ รูป ในวันมาฆบูชา เพื่อวางจุดหมาย หลักการ และวิธีการในการเข้าถึงพระพุทธศาสนาแก่พุทธบริษัททั้งหลาย พระสงฆ์สาวกที่มาประชุมพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย ต่างล้วนเป็น “เอหิภิกขุอุปสัมปทา” เป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา ๖ ทั้งสิ้น

พระอาจารย์มหาประนอม ธมฺมาลงกาโร ได้แสดงธรรมเรื่อง “โอวาทปาติโมกข์” ไว้อย่างแจ่มแจ้ง เข้าใจง่าย ด้วยการนำเสนอที่ชวนติดตาม ต่อมาได้ถอดความตีพิมพ์ลงในวารสารโพธิยาลัย ชมรม กัลยาณธรรมเห็นคุณค่าจึงขออนุญาตจัดพิมพ์รวมเล่มพระธรรมเทศนา ของพระอาจารย์เพื่อเป็นธรรมทาน ร่วมกับธรรมะเรื่องอื่นๆ ที่ล้วน ชวนอ่านชวนศึกษา ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ใฝ่ในธรรมกว้างขวางทั่วถึง ยิ่งขึ้น บุญกุศลได้บังเกิดจากธรรมทานนี้ ขอจงมีส่วนช่วยเกื้อหนุน หมุนกงล้อแห่งธรรมจักรให้ดำเนินรุดหน้าสืบไป ให้ธรรมดำรงคงอยู่ เป็นแสงสว่างในใจสรรพสัตว์ตลอดไป ตราบนานเท่านาน

กราบขอพระคุณและอนุโมทนาบุญทุกท่าน

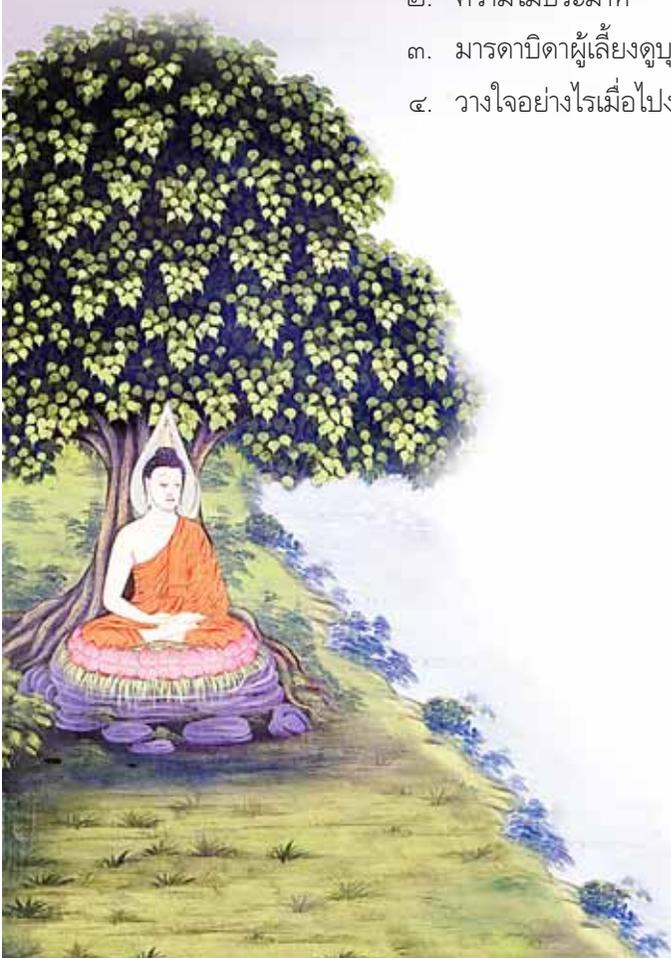
ทพญ. อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ

ประธานชมรมกัลยาณธรรม

๒ มกราคม ๒๕๖๐

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
๑. โอวาทปาติโมกข์	๙
๒. ความไม่ประมาท	๒๙
๓. มารดาบิดาผู้เลี้ยงดูบุตร	๔๗
๔. วางใจอย่างไรเมื่อไปงานศพ	๖๗

๑

โอวาทปาติโมกข์

นโม ตสฺส ภควโต

อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส.

ขนฺติ ปรมํ ตโป ตีติกฺขา
 น หิ ปพฺพชิตो ปฺรชฺชาติ
 สพฺพปาปสฺส อกรรมํ
 สจฺจิตฺตปริโยทปนํ

นิพฺพานํ ปรมํ วทฺนฺติ พุทฺธา
 น สมฺโณ โหติ ปรํ วิเหจฺยนฺโต.
 กุสลสฺสฺสฺสฺสฺสฺส
 เอตํ พุทฺธานสาสนํ.

อนฺุปรวาโท อนฺุปรฆาโต
 มตฺตตณฺฺญตา จ ภตฺตสฺมี
 อธิจฺิตเต จ อาโยโค

ปาฏฺิโมกฺเข จ สํวโร
 ปนฺตณฺฺจ สยนาสนํ
 เอตํ พุทฺธานสาสนํ.

(ที. มหา. ๑๐/๕๗/๕๔)

โอกาสที่วันมาฆบูชาได้เวียนมาบรรจบครบรอบอีกวาระหนึ่ง ในวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ นี้ อาตมาภาพจะได้แสดงพระธรรมเทศนาในหัวข้อเรื่อง **โอวาทปาติโมกข์** เพื่อให้ศรัทธาสาธุชนทั้งหลายได้เข้าใจเป็นลำดับสืบต่อไป

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราได้ตรัสรู้ร้อยยี่สิบ ๔ ในวันเพ็ญเดือน ๖ ที่โคนต้นพระศรีมหาโพธิ์ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ตำบลอุรุเวลา แล้วประทับเสวยวิมุตติสุขอยู่ที่บริเวณนั้น ๗ สัปดาห์ จากนั้นเสด็จไปเมืองพาราณสี ทรงแสดงธรรมโปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ มีอัญญาโกณฑัญญะ เป็นต้น ให้บรรลุพระอรหัตต์ ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน จากนั้น ทรงจำพรรษาแรกที่ป่านั้นนั่นเอง ในระหว่างพรรษาทรงแสดงธรรมโปรดพระยสะพร้อมทั้งบริวารและภิกษุวัคคีย์ ๓๐ ซึ่งในขณะนั้นรวมแล้วก็เป็นพระอรหัตต์จำนวน ๖๑ รูป

ออกพรรษาแล้ว พระพุทธองค์เสด็จจาริกจากที่นั้นตามลำพังมุ่งหน้าสู่ตำบลอุรุเวลาอีกครั้ง ทรงแสดงธรรมโปรดชฎิล ๓ พี่น้องมีอุรุเวลกัสสปะ เป็นต้น พร้อมทั้งชฎิลบริวารจำนวน ๑,๐๐๐ รูปให้บรรลุพระอรหัตต์

จากนั้น เสด็จไปกรุงราชคฤห์พร้อมด้วยพระภิกษุ ๑,๐๐๐ รูปประทับอยู่ ณ สวนตาลหนุ่ม ทรงแสดงธรรมโปรดพระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าแผ่นดินมคธพร้อมด้วยพสกนิกรจำนวนมาก ให้บรรลุพระโสดาบัน

วันรุ่งขึ้นได้เสด็จไปในพระราชวังของพระเจ้าพิมพิสาร พร้อมด้วยหมู่พระภิกษุ ทรงรับอุทยานเวฬุวัน หรือสวนไผ่ ที่พระเจ้าพิมพิสารทรงมอบถวายให้เป็นวัดแห่งแรกในพระพุทธศาสนา

ณ วัดเวฬุวันนี้เอง พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมโปรดอุปติสส-มาณพ และโกลิตมาณพ ก็คือพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะนั่นเอง พร้อมทั้งบริวาร ๒๕๐ รูป พระมหาโมคคัลลานะอุปสมบทแล้ว ๗ วัน จึงบรรลุพระอรหัตต์ ส่วนพระสารีบุตรอุปสมบทแล้ว ๑๕ วัน จึงบรรลุพระอรหัตต์ ซึ่งก็ตรงกับวันเพ็ญเดือน ๓ อันเป็นวันเดียวกันกับวันมาฆบูชานั่นเอง รวมเวลาดั้งแต่ตรัสรู้จนถึงวันมาฆบูชา เป็น ๙ เดือน

แต่เหตุการณ์ในวันมาฆบูชา นั้น พระภิกษุสงฆ์จำนวน ๖๑ รูป มีพระปัญจวัคคีย์ เป็นต้น ที่ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ก่อน ไม่ได้เข้าร่วมประชุมด้วย พระภิกษุสงฆ์ที่ได้เข้ามาร่วมประชุม ๑,๒๕๐ รูป นั้น ก็คือพระภิกษุสงฆ์ที่เคยเป็นชฎิล ๓ พี่น้อง พร้อมทั้งบริวาร ๑,๐๐๐ รูป และพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ พร้อมทั้งบริวาร ๒๕๐ รูป นั้นเอง

เหตุอัศจรรย์ในวันมาฆบูชา

วันมาฆบูชามีความสำคัญสำหรับชาวพุทธที่ควรสำนึกเอาไว้ก็คือ เป็นวันที่เกิดเหตุการณ์อัศจรรย์ เรียกว่า **จาดุรงคสันนิบาต** การประชุมพร้อมด้วยองค์ ๔ คือ

๑. วันนั้นเป็นวันมาฆนักษัตรฤกษ์ วันเพ็ญ เดือน ๓ มีดาวมาฆะ ประกอบกับดวงจันทร์เต็มดวง

๒. พระภิกษุจำนวน ๑,๒๕๐ รูป มาประชุมกันโดยมิได้นัดหมาย สัมเิบราณนัดหมายด้วยคำพูด ด้วยวาจา แต่พระภิกษุที่มาประชุม นั้น เป็นพระอรหันต์ชฌนสพ ที่ได้**อภิญญา ๖** ซึ่งในอภิญญา ๖ จะมีอยู่ข้อหนึ่ง คือ**เจโตปริยญาณ** ญาณที่สามารถหยั่งรู้ใจผู้อื่นได้ เมื่อทำนรู้ใจของกันและกันได้ จึงมาประชุมกันโดยไม่ต้องใช้วาจานัดหมายเลย

๓. พระภิกษุเหล่านั้นล้วนเป็นพระอรหันต์ได้**อภิญญา ๖** ในบรรดาพระภิกษุที่มาประชุมกันนั้น ไม่มีภิกษุที่เป็นพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี หรือพระอรหันต์อย่างธรรมดาเลย แต่ทุกรูปล้วนเป็นพระอรหันต์ชฌนสพ และได้**อภิญญา ๖** คือ **อิทธิวิ** แสดงฤทธิ์ได้ **ทิพยโสด** มีหูทิพย์ **เจโตปริยญาณ** กำหนดรู้ใจผู้อื่น **ปุพเพนิวาสนุสสติญาณ** ระลึกชาติได้ **ทิพยจักขุ** มีตาทิพย์และ**อัสวักขยญาณ** รู้การทำอาสวะให้สิ้นไป

๔. พระภิกษุเหล่านั้น ล้วนบวชด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทา คำว่า **เอหิ** แปลว่า จงมา **ภิกษุ** แปลว่า ภิกษุ พระพุทธองค์ตรัสประโยคภาษาบาลีว่า **เอหิภิกษุ** แปลว่า จงเป็นภิกษุมาเถิด แล้วพระพุทธองค์ก็จะตรัสต่อไปว่า ธรรมอันเรากล่าวดีแล้ว จงประพฤติพรหมจรรย์เถิด เมื่อพระพุทธองค์ตรัสประโยคนี้นี้จบ ผู้ที่จะเป็นพระภิกษุไม่ต้องถอดเสื้อผ้าผมและหนวดไม่ต้องโกน หายไปโดยอัตโนมัติ อัฐบริขารไม่ต้องไปแสวงหาจะมาสวมที่กายทันที แม้บวชในวันนั้นก็เหมือนพระเถระที่บวชมาแล้ว ๑๐๐ พรรษา

ถามว่า ได้อัฐบริขารมาจากไหน

ตอบว่า ได้มาด้วยบุญฤทธิ์ ก็คือการได้ถวายอัฐบริขารไว้ในพระศาสนา เช่น ในช่วงที่เราไปทอดกฐิน องค์กรกฐินก็คือไตรจีวร หรือเราเคยเป็นเจ้าของงานบวชให้ใครสักคนหนึ่ง งานบวชสิ่งสำคัญที่สุดก็คือ ไตรจีวร อัฐบริขาร ฉะนั้น ถ้าเราเคยทำบุญเช่นนี้ เวลาเราฟังธรรมะได้บรรลุ พระพุทธองค์ตรัสว่า **เอหิภิกษุ** เราไม่ต้องไปหาบาตรไปหาไตรจีวร ไม่ต้องโกนศีรษะ ทุกอย่างก็จะเป็นภิกษุโดยอัตโนมัติด้วยบุญฤทธิ์

ในสมัยพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งๆ จะมีวัน **จัตตุรงคสันนิบาต** เพียงวันเดียวเท่านั้น หลังจากนั้นเป็นต้นไป พระพุทธองค์ก็ยังทรงแสดงโอวาทปาติโมกข์เหมือนเดิมตลอดระยะเวลา ๒๐ พรรษา ในช่วงนี้เรียกว่า **ปฐมโพธิกาล** พระพุทธยังไม่ทรงแสดงอาณานาปาติโมกข์

เหตุการณ์ในวันมาฆบูชา

ช่วงเช้า พระพุทธองค์ทรงแสดง **เวทนาปริคคหสูตร** โปรดหลานของพระสารีบุตร ชื่อว่านายทิมนชะ ที่ถ้าสุกรขาตา ภูเขาศิขณภูฏ ให้บรรลुพระโสดาบัน และเป็นเหตุให้พระสารีบุตรที่กำลังนั่งถวายนงานพิศพระพุทธรองค์อยู่ในขณะนั้น น้อมจิต ใช้โยนิโสมนสิการพิจารณาตามกระแสธรรม ก่อนจะถึงเพล ท่านก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ พร้อมปฏิสัมภิทา

ในช่วงบ่ายวันเดียวกัน พระภิกษุสงฆ์ ๑,๒๕๐ รูปก็มาประชุมกันโดยมิได้นัดหมายที่วัดเวฬุวัน และในช่วงเย็น พระพุทธองค์ก็ได้ทรงแสดงโอวาทปาติโมกข์

ความหมายและความสำคัญของโอวาทปาติโมกข์

แท้จริงแล้ว ทุกๆ วันพระพุทธองค์ก็ทรงแสดงโอวาทปาติโมกข์แก่พระภิกษุสงฆ์ว่า เธอทั้งหลายจงยังประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิดซึ่งถือว่าเป็นโอวาทปาติโมกข์ธรรมดา แต่โอวาทปาติโมกข์ที่ทรงแสดงในวันมาฆบูชา นั้นถือว่าเป็นโอวาทปาติโมกข์พิเศษ

คำว่า **ปาติโมกข์** เขียนบาลีว่า **ปาติโมกข์** มาจาก **ป+อติ+โมกข์** แปลว่าทำให้หลุดพ้นโดยพิเศษ ผู้ใดปฏิบัติตามแล้วจะทำให้ผู้นั้นหลุดพ้นจากทุกข์ในอบายภูมิ คือ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน และจากทุกข์ทั้งปวงในสังสารวัฏ

ในเวลาเขียนเป็นภาษาไทยหรือบาลีก็ตาม ต้องเขียนด้วยตัวอักษร **ต** ว่าปาติโมกข์ หรือ ปาติโมกข์ การเขียนด้วยอักษร **ฎ** ถือว่าไม่ถูกต้อง

ปาติโมกข์ ๒ อย่าง

ปาติโมกข์ มี ๒ อย่าง คือ อาณาปาติโมกข์ และโอวาทปาติโมกข์

๑. **อาณาปาติโมกข์** คือ บทบัญญัติที่พระพุทธองค์ตรัสห้าม เช่น ห้ามฆ่าสัตว์ ห้ามลักทรัพย์ ห้ามประพฤตินิดในกาม บทบัญญัติที่ตรัสห้ามอย่างนั้นทั้งหมด เป็นกฏบัญญัติ เพื่อใช้บังคับพระภิกษุสงฆ์รูปใดไม่ปฏิบัติตามก็มีโทษ เช่น ปาราชิก ๔ ข้อ ถ้าภิกษุล่วงละเมิดข้อใดข้อหนึ่งก็ถือว่าขาดจากความเป็นภิกษุ และอาณาปาติโมกข์นี้ ผู้แสดงคือพระสาวกเท่านั้น

อาณาปาติโมกข์ สำหรับญาติโยมคือศีล ๕ ข้อ สำหรับพระ คือ ศีล ๒๒๗ ข้อ ซึ่งพระภิกษุสงฆ์ต้องลงอุโบสถทุกกึ่งเดือน ขึ้นต้นด้วยบทว่า สุณนตฺตฺ เม ภนฺเต สฺโฆ, อชฺชุปฺโปสโส ปนฺนรโส, ยถิ สํสฺส ปตฺตกฺกลํ, สฺโฆ อุโปสถํ กเรยฺย, ปาติโมกฺขํ อุทฺทิสฺสยฺย. เป็นต้น จนจบถ้าสวดเร็วก็ ๒๒ นาที สวดช้าก็ประมาณสัก ๔๕ นาที

๒. **โอวาทปาติโมกข์** คือบทบัญญัติที่เป็นคำสอนเป็นโอวาท เช่น ทรงแสดงว่าเราไม่ควรทำบาปทั้งปวง เราควรทำกุศลให้ถึงพร้อม เราควรทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว ไม่มีคำสั่งบังคับ เป็นศีลในเชิงปฏิบัติที่เป็นอาจารย์คิด หรือเป็นธรรมะที่พระพุทธองค์ทรงให้โอวาท แต่ไม่ใช่เป็นข้อบังคับ ถ้าใครทำก็มีประโยชน์ ไม่ทำก็ไม่มีประโยชน์และโอวาทปาติโมกข์นี้ ผู้ที่แสดงคือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น

และปาติโมกข์ ๒ อย่างนี้ เวลาแห่งการแสดงแตกต่างกัน โอวาทปาติโมกข์ พระพุทธองค์ใช้เวลาในการแสดง ๒๐ ปีแรกหลังจากตรัสรู้ หลังจากนั้น จนถึงพรรษาที่ ๔๕ เป็นการแสดงอาณาปาติโมกข์

การแสดงปาติโมกข์ของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์

พระพุทธเจ้าในอดีตทรงแสดงปาติโมกข์ต่างกันไม่เหมือนกัน คือ พระพุทธเจ้าพระนามว่า **กกุสันธะ** พระนามว่า **โกนาคมนะ** พระนามว่า **กัสสปะ** และพระพุทธเจ้าของเราทรงแสดงปาติโมกข์ทั้ง ๒ อย่าง คือ อาณปาติโมกข์ และโอวาทปาติโมกข์

ส่วนพระพุทธเจ้าพระนามว่าวิปัสสี พระนามว่าเวสสภู ไม่ทรงแสดงอาณปาติโมกข์ ทรงแสดงเฉพาะโอวาทปาติโมกข์ เพราะคน ที่บวชเข้ามาบรรลุป็นพระอรหันต์หมด ไม่มีภิกษุรูปใดล่วงละเมิดเลย ในยุคพระพุทธเจ้าพระนามว่าวิปัสสี ทรงแสดงโอวาทปาติโมกข์ ๖ ปี ต่อ ๑ ครั้ง และภายใน ๖ ปี นั้น ไม่มีเหตุการณ์เลวร้ายใดๆ เกิดขึ้นเลย มีแต่คนดีไม่มีใครทำชั่วเลย

และในช่วงที่มีเฉพาะโอวาทปาติโมกข์การแสดงธรรมใช้ระบบ **โทรจิต** ไม่มีเสียงแสดงธรรม พระภิกษุทุกรูปที่มานั่งฟังธรรมจำนวน ห้าหรือสิบคนก็เรียบร้อย พระพุทธเจ้าผู้แสดงธรรมก็ไม่มีเสียง ส่งแต่จิตไปถึงทุกรูปว่า เธออย่าตริก็อย่างนี้ คืออย่าตริก็อกุศลวิตก จงตริก็อกุศลวิตก ถ้าเธอตริก็อกุศลวิตก ๓ จิตของเธอก็จะหลุดพ้น พอแสดงธรรมจบก็ได้บรรลุป

ปาติโมกข์มีผลต่ออายุพระศาสนา

การที่พระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงแสดงอาณปาติโมกข์ไว้ นั่นจะเป็นเหตุให้อายุพระศาสนาไม่ยืนยาว เพราะพระศาสนาตั้งอยู่ ๒ ช่วงคือ ช่วงแรกเป็นพระอรหันต์ ช่วงที่ ๒ เป็นปุถุชน ฉะนั้น หลังจากพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว พอพระภิกษุสงฆ์ชุดแรกที่บวชเข้ามาปรินิพพานหมด พระภิกษุสงฆ์ที่บวชเข้ามาชุดหลังจึงไม่มีวินัยบัญญัติ ไม่มีคำสอนเหลืออยู่ พระภิกษุสงฆ์ก็เผลอจะประพฤติดนอย่างไรร

วางตัวไม่ถูก ทำตัวไม่ถูก เพราะการแสดงธรรมก็ไม่มี การแสดงวินัยก็ไม่มี ธรรมะที่เหลือเป็นพระไตรปิฎกอย่างเราก็ไม่มี พระศาสนาจึงตั้งอยู่ได้ไม่นาน

แต่พระศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ในช่วง ๒๐ พรรษาแรก ผู้บวชเข้ามาได้บรรลุธรรม แต่หลังจากนั้น เริ่มมีปัญชชนเข้ามาบวชแต่ยังไม่ได้บรรลุธรรม แล้วก็ทำผิด ผ่าฝืน พระพุทธองค์ก็ทรงบัญญัติสิกขาบท บัญญัติจนถึงครบ ๒๒๗ ข้อ และเมื่อพระภิกษุรุ่นแรกปรินิพพานไป ถึงแม้พระภิกษุรุ่นหลังยังไม่ได้บรรลุธรรม แต่มีวินัยคืออาถรรพปาติโมกข์เป็นกรอบอยู่ พระศาสนาจึงตั้งอยู่ได้นานถึง ๕,๐๐๐ ปี

ฉะนั้น โอวาทปาติโมกข์ เราได้ฟังกันทุกปีๆ ก็เป็นสิ่งที่ดี เพราะการได้ยินบ่อยๆ มากกระตุ้นบ่อยๆ ทำให้เราลำบากบ่อยๆ ได้สร้างกุศลบ่อยๆ ก็มีโอกาสได้บรรลุธรรม อรรถาธิบายโอวาทปาติโมกข์ พระพุทธองค์ทรงเริ่มด้วยพระคาถาแรกว่า **ขนฺติ ปรมํ ตโป ตีติกฺขา** ขันติ คือ ความอดทน ความอดกลั้น เป็นตบะอันยอดเยี่ยม

ตบะ ในที่นี้ ก็คือ ธรรมะที่เป็นเครื่องในการเผาผลาญกิเลสให้เหือดหายไป หลากๆ ท่านก็สงสัยว่า โอวาทปาติโมกข์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเทศน์โปรดญาติโยมหรือพระภิกษุสงฆ์ ความจริงแล้ว พระพุทธองค์ทรงเทศน์โปรดพระภิกษุสงฆ์โดยเฉพาะ เพราะอะไร เพราะผู้ที่มาประชุมทั้งหมด ๑,๒๕๐ รูป เป็นพระภิกษุสงฆ์ทั้งหมด ไม่มีญาติโยมเลย

พระพุทธองค์ตรัสสอนให้พระภิกษุได้รู้ว่าชีวิตของตนจะต้องทำอะไร เริ่มตั้งแต่ จะทำลายกิเลสได้ต้องมีขันติ อดทน ในขณะที่เจริญวิปัสสนากรรมฐาน เช่น เมื่อนั่งอยู่เมื่อยพอนั่งเมื่อยสักพักหนึ่ง บอกว่าใครเมื่อย เราเมื่อยแล้ว เราก็จะเปลี่ยนอิริยาบถแล้ว เรานั้น

ยังมีอยู่ตราบไต่ ทิฏฐิที่เข้าไปยึดมั่นถือมั่นในตัวเราของเราก็ยังมีอยู่
กิเลสก็ยังละไม่ได้ตราบนั้น

แต่ถ้ามีขันติ เมื่อยใหม่ เมื่อย ใครเมื่อย ชั้น ๕ เมื่อย ทำไม่จึง
เมื่อย เพราะชั้น ๕ เป็นกองแห่งทุกข์ ไม่ใช่เราเมื่อย เริ่มคลาย มอง
เห็นว่า ที่เมื่อยนั้น เพราะมีชั้น ๕ อยู่ ชั้น ๕ เป็นกองแห่งทุกข์
ถ้าไม่มีชั้น ๕ นี้แล้ว การรับรู้ว่าปวดว่าเมื่อย จะมีไหม ก็ไม่มี ฉะนั้น
ที่ปวดที่เมื่อยเป็นเพียงอาการของชั้น ๕ แสดงทุกข์ขอรียสังให้เราดู

เราจะรู้ได้อย่างไรว่า ทุกข์ขอรียสังแสดงให้เราดู ชั้นติ อดทนดูว่า
ที่เมื่อย ไม่ใช่เราเมื่อย ชั้น ๕ กำลังแสดงอาการ คือ ทุกข์ขอรียสังให้
เราดู ทนดูสักนิด ก็จะเห็นว่าชั้น ๕ นี้ เป็นทุกข์จริงๆ

เมื่อเห็นทุกข์แล้ว ก็จะรู้ว่า สภาของทุกข์คืออะไร ทนไม่ไหว
สภาพที่ทนได้ยาก ยิงนัง ยิงเมื่อย ยิงนัง ยิงปวด นี่คือสภาของทุกข์
สภาพที่ทนได้ยาก ถ้ามีขันติก็จะเห็นสภาพอย่างนี้

แต่ถ้าไม่มีขันติ พอทำท่าจะเมื่อย ก็เปลี่ยนอิริยาบถเสียแล้ว
พอขยับก็หายเมื่อยทันที ทำไม่จึงขยับ เพราะคิดว่า เราเมื่อย เมื่อยยังมี
เรา มีเขา อยู่ตราบไต่ ความเมื่อยก็ยังเกิดอยู่ตราบนั้น

แต่ถ้ามีขันติ อดทนดู ที่ปวดที่เมื่อยนั้น เป็นเพียงชั้น ๕ แสดง
อาการให้เราดู มีขันติ ก็จะสามารผแผผลาญกิเลสได้

นิพพาน ปริม วนติ พุทธา พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสว่า
พระนิพพานเป็นสิ่งที่สูงสุด

พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และ พระอนุพุทธเจ้า คือ พระ
อรหันตสาวกทั้งหลายกล่าวว่า พระนิพพานว่าเป็นธรรมยอดเยี่ยมโดย
อาการทั้งปวง เพราะคำว่า นิพพาน แปลว่า การดับ ดับอะไร ดับทุกข์
ทุกข์ไหน มีทุกข์ ๒ อย่าง คือ ทุกข์กายและทุกข์ใจ

นิพพานส่วนแรกที่เราได้จากการบรรลุสามารถดับทุกข์ใจได้ ทุกข์ใจเกิดจากอะไร เกิดจากกิเลสตัณหา แต่ถ้าเราปฏิบัติไปถึงนิพพาน ทุกข์แรกที่เราดับได้คือทุกข์ใจ แต่ถ้าเราเข้าถึงอนุภาติเสสนิพพาน ทุกข์กายก็เป็นอันว่าดับไปด้วย เพราะฉะนั้น เป้าหมายที่พระภิกษุ บวชมาในพระศาสนา คืออะไร การปฏิบัติเพื่อเข้าถึงพระนิพพาน คือ การดับทุกข์ ได้แก่ ทุกข์ทางใจ แล้วก็ทุกข์ทางกาย ทั้ง ๒ อย่าง นั้นเอง

น หิ ปพพชิตีโต ปรูปฆาตี ผู้เข้าไปเบียดเบียนผู้อื่น เข้าไปทำร้ายผู้อื่น ไม่เชื่อว่าเป็นบรรพชิต

ปรูปฆาตี ผู้เข้าไปเบียดเบียนผู้อื่นด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ
น หิ ปพพชิตีโต ไม่เชื่อว่าเป็นบรรพชิต ไม่เชื่อว่าเป็นนักบวชที่แท้จริง

บุคคลที่ประสบกับอารมณ์หรือสิ่งที่ไม่น่าปรารถนา ก็ไม่มีขันติ ความอดทน เกิดความโกรธ ความขัดเคืองแล้ว ก็เข้าไปทำร้าย เบียดเบียนผู้อื่นสัตว์อื่นทุกจำพวก โดยที่ สุดแม้สัตว์เล็กๆ เช่น เหลือบ ยุง เป็นต้น ให้ได้รับความลำบากหรือถึงแก่ชีวิต ด้วยก้อนดิน ท่อนไม้ และด้วยการกล่าวร้ายต่างๆ และบุคคลที่ประสบกับอารมณ์หรือสิ่งที่ไม่น่าปรารถนายินดีแล้ว ก็ไม่มีสติติกา ความอดกลั้น เกิดความยินดีแล้ว ก็เข้าไปทำร้าย เบียดเบียนทำผิดต่อผู้อื่น บุคคลที่ขาดขันติและสติติกา ทั้ง ๒ ประเภทดังกล่าวนี้ ไม่เชื่อว่าเป็นบรรพชิต เพราะไม่ขจัดมลทิน คือความชั่วออกไป

หลายๆ ท่าน พอบอกว่า เบียดเบียนผู้อื่น ก็นึกถึงแต่ผู้อื่น แต่ในขณะเดียวกัน เราก็ลืมนึกว่า **ถ้าเราไม่รักษาศีล ก็ถือว่าเป็นเบียดเบียนผู้อื่นด้วย** เบียดเบียนผู้อื่นคือใคร **ปรี สิลี คีล** ชื่อว่า ประ (ผู้อื่น) ผู้อื่น ในที่นี้ มี ๒ อย่าง คือ คนอื่นนอกจากเรา และ**ศีล ๕** ของเรา

คำนี้ว่า การไม่ทำบาปทั้งปวงด้วยศีลสังวรแล้วยังกุศลให้ถึงพร้อมด้วยสมณะและวิปัสสนา แล้วทำจิตให้ผ่องใสบริสุทธิ์ด้วยพระอรหัตตผล เป็นคำพร่ำสอนของพระพุทธเจ้า

อนุภาโว การไม่เข้าไปว่าร้ายผู้อื่น คือ การไม่กล่าวโทษผู้ใดผู้หนึ่งด้วยวาจา

อนุพฆาโต การไม่เข้าไปเบียดเบียนผู้อื่น คือ การไม่เข้าไปทำร้ายผู้ใดผู้หนึ่ง จะด้วยกายก็ตาม ด้วยวาจาก็ตาม หรือแม้การคิดให้ผู้อื่นประสบความทุกข์ ความฉิบหาย เป็นต้น ก็เป็นสิ่งที่บรรพชิตควรเว้นด้วยเช่นกัน

เวลาจะแสดงธรรมทุกครั้ง แม้จะอยู่ในวัดปกติธรรมดา ถึงเป็นพระแล้ว ก็ไม่เข้าไปว่าร้ายผู้อื่น เพราะอะไร โทษของบุคคลอื่นเห็นง่าย แต่โทษของตนเองนั้นเห็นยาก ฉะนั้น พระภิกษุอย่าพึงแสวงหาโทษของบุคคลอื่น พึงแสวงหาโทษของตนเอง ไม่เข้าไปว่าร้ายผู้อื่น ไม่เข้าไปเบียดเบียนผู้อื่น

ปาติโมกฺเข จ สํวโร สํวรมโนปาติโมกข์ คือ การระวังไม่ให้ผิดศีล ละเมิดสิกขาบททั้งหลาย

มตฺตถญฺญตา จ ภาตฺตสฺมี ความเป็นผู้รู้จักประมาณในภัต คือ รู้จักประมาณในการรับและการบริโภค

พระภิกษุเวลารับอาหารบริโภคบาตต้องรู้จักประมาณตัวเอง คือ ไม่รับมากเกินไป ถัรับมากเกินไป เมื่อไปถึงวัดแล้วทำอย่างไร ต้องแบ่งให้เพื่อนสหธรรมิก ไม่แบ่งก็ผิดกฎ และต้องรู้จักประมาณในการบริโภค บริโภคอย่างไร พระพุทธองค์ก็ทรงแนะนำไว้ว่าเมื่อบริโภคเหลืออีกสักคำสองคำก็จะอึด ให้หยุดฉันแล้วก็ดื่มน้ำแทน ไม่ใช่ฉันจนอึดแล้วดื่มน้ำตาม

ปนฺตมฺยจ สยนาสนํ ความยินดีด้วยเสนาสนะอันสงบ คือ ความเป็นผู้สันโดษ ยินดีด้วยที่นอน ที่นั่ง ที่อยู่อาศัยอันสงบ ที่เสียบสงบ ไม่มีคนพลุกพล่าน

ถ้าชาวชนเป็นพระภิกษุในพระศาสนาแล้วออกจากบ้านมาสู่วัด ถือว่าปลีกวิเวกแล้ว เป็นกายวิเวก หลังจากนั้น ถ้าจะปฏิบัติธรรม ให้บรรลุ ต้องเลือกเสนาสนะอันสงบ ที่คนไม่พลุกพล่าน ถ้าเป็นพระ ต้องอาศัยอยู่ในมুমเสียบ มุมสงบ พระอรธกถาจารย์อธิบายขยายความว่า อยู่ในกุฏิเล็กๆ ที่ไม่ค่อยมีคนผ่านไปมา ที่คนไม่ค่อยจะสนใจ อยู่ในมุมสงบนั้นแหละ เพื่อที่จะได้ปฏิบัติธรรม ไม่มีใครมารบกวน

ในบรรดาปัจจัย ๔ พระพุทธองค์ทรงแสดงตัวอย่างการใช้สอยปัจจัย ๒ อย่าง คือ บิณฑบาตและเสนาสนะ ส่วนการบริโภคใช้สอยปัจจัยอีก ๒ อย่าง คือ จีวรก็ดี คิลานเภสัชก็ดี ก็ให้รู้โดยนัยนี้

อริจิตฺเต จ อายโโค การหมั่นประกอบขวนขวายในอริจิต อริจิต คือ จิตที่ยิ่งกว่าจิตทุกๆ ไป ในที่นี้ ได้แก่สมบัติ ๘ นั้นเอง ซึ่งเป็นบาทแห่งวิปัสสนา และมรรคจิต ผลจิต

จิตของคนเรามีดวงเดียว แต่เมื่อว่าโดยประเภทของอารมณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว มีถึง ๘๙ ชนิด หรือ ๑๒๑ ชนิด ในบรรดาจิตเหล่านั้นจิตดวงไหนเรียกว่า สามัญจิต คือ จิตธรรมดาต่างๆ ไป และจิตดวงไหนเรียกว่า **อริจิต** จิตที่ยิ่ง

จิตที่ไม่เข้าถึงฌาน เรียกว่า **สามัญจิต** เช่นตอนที่เราฟังธรรมะ จิตของเราเป็นกุศลอยู่ แต่จิตที่เป็นกุศลดวงนี้ไม่สามารถกำจัดกิเลสออกไปได้ จึงเรียกว่าสามัญจิต ส่วนจิตที่เข้าถึงฌาน และจิตที่เข้าถึงมรรคผลเรียกว่า **อริจิต**

ในสมัยนั้น พระภิกษุที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ และได้ฌาน
อภิญญา ถ้าไม่มีใครมาฟังธรรม ให้ประกอบในอธิจิตคือเข้าสมาบัติ
แต่ถ้ามีคนต้องการฟังธรรม มีคนอยากจจะรู้ธรรม ก็ให้แสดงธรรม

เราเคยได้ยิน **อธิศีล อธิจิต อธิปัญญา** จะอธิบายขยายเพิ่มสัก
นิดหนึ่ง

คำว่า **อธิศีล** คือ **ศีลที่ยิ่ง** อย่างเช่นศีล ๕ ของญาติโยม ก่อนที่
จะรับศีล ๕ เรารับไตรสรณคมณ์ก่อน **ศีล ๕ ที่มีไตรสรณคมณ์รองรับ**
เรียกว่า อธิศีล ได้ เพราะเป็นศีลที่ยิ่งกว่าศีลนอกศาสนา และเป็นศีลที่
เป็นบาทเบื้องต้นที่จะให้บรรลุธรรมได้ คือญาติโยมไม่ต้องรักษาศีล ๘
แค่รักษาศีล ๕ ฟังธรรมะไป พิจารณาตามไป ก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์
ได้ ฉะนั้นศีล ๕ ในพระพุทธรูปศาสนาที่มีไตรสรณคมณ์รองรับจึงเรียกว่า
อธิศีล

ส่วนศีล ๕ นอกศาสนา เรียกว่า **ศีล** เหมือนกัน แต่ไม่เรียกว่า
อธิศีล เพราะไม่เป็นบาทเบื้องต้นแห่งการบรรลุธรรม ไม่เป็นพื้นฐานที่
จะรองรับมรรครองรับผลได้ จึงไม่เรียกว่า **อธิศีล**

และศีล ๕ กับ ศีล ๘ เมื่อเทียบเคียงกันแล้ว ศีล ๘ ก็เรียกว่า
อธิศีล ส่วนศีล ๕ ก็เป็นสามัญศีล

ศีล ๘ กับ ศีล ๑๐ เมื่อเทียบเคียงกัน ศีล ๑๐ ก็เรียกว่า อธิศีล
ศีล ๘ ก็เป็นสามัญศีล

ศีล ๑๐ กับ ศีล ๒๒๗ เมื่อเทียบเคียงกัน ศีล ๒๒๗ ก็เรียกว่า
อธิศีล ศีล ๑๐ ก็เป็นสามัญศีล นี่เป็นการเทียบศีลขึ้นไปตามลำดับ

ส่วนคำว่า **อธิปัญญา** คือ ปัญญาที่ยิ่งปัญญาในพระพุทธรูปศาสนา
มีมากมายหลายชนิด แต่ปัญญาในอธิปัญญาคืออะไร

ก่อนอื่น เราต้องเข้าใจว่าปัญญาพื้นๆ คืออะไรบ้าง เช่น ในขณะที่เรานั่งฟังธรรม รู้เรื่องใหม่ รู้เรื่อง เกิดปัญญา เป็นมหากุศลญาณ-สัมปยุตต์ กุศลที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นปัญญาแล้ว และที่มานั่งฟังธรรมนี้ เชื่อในกรรมและผลของกรรมใหม่ เชื่อ เป็นมหากุศลญาณ-สัมปยุตต์ ฟังธรรมแล้วเข้าใจใหม่ เข้าใจ น้อมพินิจพิจารณาตามด้วย เกิดปัญญา เป็นมหากุศลญาณสัมปยุตต์

ฉะนั้นการที่เราให้พระ รับศีล ฟังธรรม เชื่อในกรรมและผลของกรรม ก็เป็นบุญที่ประกอบด้วยปัญญา ที่เรียกว่าญาณสัมปยุตต์ เป็นปัญญา แต่เป็นปัญญาสามัญ คือ เป็นปัญญาที่ยังไม่สามารถละกิเลสได้

แต่ถ้าฟังไปก็ไม่รู้เรื่อง นั่งฟังไป หลับไป ใต้นุญใหม่ ใต้นุญนั้นเป็นญาณวิปยุตต์ คือบุญที่ไม่ประกอบด้วยปัญญา

แต่ถ้าเอาความรู้จากตรงนี้ในขณะที่ฟังธรรมตามไปน้อมพินิจพิจารณา มีโยนิโสมนสิการตามไปด้วย พิจารณาวาเสียงที่ได้ยินก็ไม่เที่ยง ผู้เทศน์ก็ไม่เที่ยง ผู้ฟังก็ไม่เที่ยง เพราะเสียงเก่าเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป เสียงใหม่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เสียงทั้งหมดเป็นสังขารมณเฑียร เป็นรูปไม่เที่ยง ผู้แสดงก็ไม่เที่ยง พิจารณาตามไปในลักษณะเช่นนี้ ก็เป็นวิปัสสนาปัญญา

ถ้าพิจารณาเนื้อหาของธรรมะด้วย แล้วเข้าถึงธรรมเห็นธรรม เรียกว่า ธรรมจักขุเกิด ถ้าธรรมจักขุ ดวงตาเห็นธรรมเกิดขึ้น ปัญญาตอนนั้น เรียกว่า **อริปัญญา** คือ ปัญญาที่สามารถจัดการกับกิเลสได้ เริ่มตั้งแต่ปัญญาใหม่หัดคตกุศล หรือปัญญาในฆาน และปัญญาสูงที่สุดคือปัญญาในมรรคกุศล ซึ่งปัญญาส่วนนี้เรียกว่าอริปัญญา

ฉะนั้น พระพุทธองค์ทรงแสดงข้อเดียว คือ **อริจิตเต จ อาโยโค** ที่เหลืออีก ๒ ข้อ คือ อริศีล และอริปัญญา ก็ให้รู้โดยนัยเดียวกัน

เอตํ พุทฺธานสาสนํ นี้เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

คำนี้ว่าการไม่เข้าไปว่าร้ายผู้อื่น การไม่เข้าไปเบียดเบียนทำร้ายผู้อื่น การสำรวมระวังในปาติโมกข์ ความเป็นผู้รู้ประมาณในการรับและการบริโภคใช้สอย การยินดีด้วยเสนาสนะ อันเจียมสงบและการหมั่นประกอบความเพียรในอธิจิต เป็นคำพร่ำสอน เป็นคำตักเตือนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

พระภิกษุผู้เผยแผ่ธรรมะต้องมีโอวาทปาติโมกข์อยู่ในใจ

แท้จริงแล้วโอวาทปาติโมกข์ทั้ง ๓ พระคาถาเป็นคำสั่งสอนพระภิกษุว่า การจะเผยแผ่ธรรมะให้คนอื่น ต้องเผยแผ่ธรรมะให้อยู่ในใจของตนเองก่อน การที่เราจะพูดอะไรให้คนอื่นเชื่อ ตนเองต้องเชื่อก่อน อย่างเช่น เราจะเอายาอะไรสักอย่างหนึ่งไปขายให้คนอื่นเราเคยใช้หรือยัง เราเชื่อสรรพคุณของยาหรือยัง ถ้าเราเองยังไม่เคยใช้ยาและไม่เชื่อสรรพคุณของยานั้น ถ้าคนซื้อถามว่า คุณเคยใช้หรือยัง แล้วเราจะตอบอย่างไร

ฉะนั้น พระคาถาแรกก็เช่นเดียวกัน ก่อนที่จะเผยแผ่ศาสนาพระพุทธองค์ตรัสว่าต้องนำศาสนาเข้าไปอยู่ในใจของพระภิกษุให้ได้ก่อน เพราะถ้าศาสนายังไม่อยู่ในใจของพระภิกษุแล้วจะเอาอะไรไปให้ชาวบ้านเอาไปก็เพียงคำพูด

ถ้าเป็นพระภิกษุต้องรู้จักขันติ ความอดทน ความอดกลั้น ต้องมีอุดมการณ์ มีเป้าหมายสูงสุดคือพระนิพพาน ถึงจะเป็นปุถุชนก็ต้องมีเป้าหมายว่า สักวันหนึ่ง เราต้องปฏิบัติให้บรรลุถึงพระนิพพานให้ได้ และจะเผยแผ่ศาสนาก็ต้องไม่มีการเบียดเบียนทำร้ายผู้อื่น ต้องเป็นสมณะผู้สงบจากบาป คือ ไม่เบียดเบียนผู้อื่นด้วยอาวุธ ด้วยศาสตรา ด้วยท่อนไม้ เป็นต้น

พระภิกษุที่มีธรรมะอยู่ในใจ ดึงศรัทธาญาติโยมได้แล้วครึ่งหนึ่ง คือ ถ้าพระปฏิบัติตามพระวินัย ยังไม่ได้แสดงธรรมะ แค่เดินไป โยมก็เลื่อมใสแล้ว อยากไหว้ อยากกราบแล้ว

ยกตัวอย่างเช่น **พระอัสสชิเถระ** ซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนปัญจวัคคีย์ บวชใหม่ สำเร็จเป็นพระอรหันต์ในขณะที่บิณฑบาตตอนเช้าๆ ท่านก็เดินไปช้าๆ ด้วยอาการสำรวม ตอนนั้นคนที่ไปเห็น คือ **อุปติสสมานพ** ว่าที่พระสารีบุตร พออุปติสสมานพไปเห็นแล้วคิดว่า พระรูปนี้ดูแปลกที่เคยเห็นมา ก็กระโดดกระเดก ไม่น่าเลื่อมใส ไม่ค่อยเรียบร้อย แต่เห็นพระรูปนี้แปลกๆ สงบ เรียบร้อย น่าเลื่อมใส มีอินทรีย์ผ่องใส สงสัยจะมีอะไรดี จึงเดินตามไปข้างหลังติดๆ จะถาม ไม่กล้าถาม ในที่สุดทนไม่ไหวจึงเข้าไปหาท่าน แล้วกล่าวว่า ท่านๆ นิมนต์หยุดสักนิดหนึ่ง ผมอยากจะถามท่านสักนิดหนึ่งว่า ท่านบวชในสำนักของใคร ใครเป็นครูบาอาจารย์ของท่าน ท่านชอบใจธรรมของใคร ทำไมท่านเดินบิณฑบาตด้วยอาการอันน่าเลื่อมใส จริงๆ ผมก็เป็นนักบวชเหมือนกับท่าน ผมดูสมณะนักบวชเหล่าอื่นแล้วไม่ค่อยเลื่อมใส แต่ผมเห็นท่านแล้ว ผมเลื่อมใสจริงๆ

จริงๆ แล้ว พระบิณฑบาตก็ไม่ควรเทศน์ พระอัสสชิก็บอกว่า อาตมาบวชใหม่ เทศน์ก็ไม่เก่ง รู้นิดๆ หน่อยๆ และตอนนี้ก็เป็นเวลาบิณฑบาต โยมต้องรอสักนิดหนึ่ง อุปติสสะทนไม่ไหวบอกว่า ท่านเทศน์สักนิดหนึ่งเถิดสักคาถาหนึ่งก็พอ ไม่ต้องอธิบายพระอัสสชิบอกว่า อาตมาก็เพิ่งบวชใหม่ จำได้แค่คาถาเดียว อุปติสสะบอกว่าไม่เป็นไร ครับท่าน คาถาเดียวก็พอ การรู้โดยร้อยนัยพันนัย เป็นหน้าที่ของผม พระอัสสชิจึงกล่าวคาถาว่า **เย ธมฺมา เหตุปฺปภา** เป็นต้น พอกล่าวจบเพียงครึ่งคาถา อุปติสสมานพเข้าใจร้อยนัยพันนัย ฟังไปพิจารณาตามไปสำเร็จเป็นโสดาบัน

ฉะนั้น การจะเป็นพระ ข้อแรกต้องทำให้ชาวบ้านเลื่อมใส ชาวบ้านจะเลื่อมใส พระก็ต้องมีขันติ มีอุตมการณ์ แล้วก็ต้องรู้ว่าเป็น บรรพชิตควรทำตัวอย่างไร เป็นสมณะควรทำตัวอย่างไร เมื่อทำตัว เป็นแล้ว แม้แต่ผู้ที่มีปัญญามากที่สุด คืออุปติสสมาณพ ว่าที่พระ สารีบุตร ก็ยังเลื่อมใสเลย เลื่อมใสพระอัสสชิที่บวชใหม่ๆ มีอายุน้อยที่สุด ความรู้ก็ไม่มาก แต่ท่านสำรวจมเรียบร้อย รู้จักว่าเป็นพระควรทำตัว อย่างไร เป็นสมณะควรทำตัวอย่างไร เมื่อเป็นพระทำตัวให้ชาวบ้าน เลื่อมใส ได้ไปแล้ว ๕๐ คະແນ ให้ความเคารพศรัทธาได้อีก ๕๐ คະແນ รวมแล้ว ๑๐๐ คະແນ อุปติสสมาณพสำเร็จเป็นพระอรិยะ

ฉะนั้น โอวาทปาติโมกข์ คือคาถาปลุกกระดมพระให้รู้ว่า เป็น พระควรทำอย่างไร ถ้าเป็นพระอย่างสมบูรณ์แล้ว ญาติโยมก็อยากจะ กราบ อยากจะไหว้ อยากจะฟังธรรมะ ฟังนิดหน่อย ฟังแล้วได้ผล ดังเช่นอุปติสสมาณพกับพระอัสสชิ

สรุปความ

โอวาทปาติโมกข์ เป็นโอวาทคำสั่งสอน การตักเตือนของพระ พุทธเจ้าทั้งหลาย ที่จะรักษาผู้ประพฤติตาม ให้หลุดพ้นจากอบายภูมิ ทั้ง ๔ มีนรก เป็นต้น และจากทุกข์ทั้งปวง ซึ่งมีเนื้อหาใจความโดยย่อว่า

ความอดทน คือความอดกลั้น เป็นตบะเครื่องเผาผลาญกิเลส อย่างดีเยี่ยม พระพุทธเจ้าพระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันต์ชีณาสพ ทั้งหลายกล่าวว่า พระนิพพานเป็นธรรมยอดเยี่ยมโดยอาการทั้งปวง เพราะพระนิพพานเป็นเครื่องดับทุกข์ทั้งปวง เป็นธรรมที่พ้นจากกิเลส ตัณหาทั้งสิ้น บุคคลผู้เบียดเบียนทำร้ายผู้อื่นไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิต บุคคลผู้เบียดเบียน คือทำให้ผู้อื่นลำบาก ด้วยอาวุธ ศาสตรา ท่อนไม้ เป็นต้น ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะ

การไม่ทำบาปอกุศลทั้งปวงด้วยศีลสังวร การยังกุศลให้ถึงพร้อมด้วยสมณะและวิปัสสนา การทำจิตของตนให้ผ่องใสบริสุทธิ์ด้วยพระอรหัตผล นี่เป็นโอวาทคำสั่งสอนคำตักเตือนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

การไม่เข้าไปว่าร้าย ไม่กล่าวโทษผู้อื่น การไม่เข้าไปเบียดเบียนทำร้ายผู้อื่น การสำรวมระวังในปาติโมกข์ ความเป็นผู้รู้จักประมาณในการรับและการบริโภคใช้สอยปัจจัย ๔ การยินดีด้วยเสนาสนะอันเจียมสงบ ไม่พลุกพล่านด้วยผู้คน และการหมั่นประกอบความเพียรในอธิจิต จิตที่ยิ่งคือสมาบัติ ๘ และมรรคจิต ผลจิตนี้เป็นโอวาทคำสั่งสอนคำตักเตือนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

นี่คือใจความสำคัญของโอวาทปาติโมกข์ ที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงแสดงแก่พระภิกษุสงฆ์ในวันมาฆบูชา ที่มีเหตุอัศจรรย์เกิดขึ้นที่เรียกว่า **จตุรงคสันนิบาต** เป็นโอวาทที่แสดงอุดมการณ์เป้าหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนา และเป็นหลักการปฏิบัติตนของพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ผู้จะเผยแผ่ธรรมะอย่างสมบูรณ์ อาตมาภาพก็ได้แสดงมาก็พอเป็นแนวทางที่จะให้ศรัทธาญาติโยมสาธุชนได้นำไปประพฤติ นำไปปฏิบัติต่อไป

๒

ความไม่ประมาท

อปฺปมาโท อมตํ ปทํ

ปมาโท มจฺจุโน ปทํ

อปฺปมตฺตตา น มียนฺติ

เย ปมตฺตตา ยถา มตา. (ขุ.ธ. ๒๕/๑๘/๑๒)

ในวารดิถีขึ้นปีใหม่ ๒๕๕๙ นี้ อาตมภาพจะได้นำพระพุทธภาษิตเรื่องความไม่ประมาทที่ยกขึ้นไว้ในเบื้องต้น มาอธิบายขยายเนื้อความ เพื่อให้ญาติโยมสาธุชนทั้งหลายได้เข้าใจ และนำไปปฏิบัติตามสมควรแก่สติปัญญาของตนสืบต่อไป

พุทธภาษิตนี้ แปลว่าอย่างไร **อปฺปมาโท** ความไม่ประมาท **อมตํ ปทํ** เป็นเหตุแห่งความไม่ตาย **ปมาโท** ความประมาท **มจฺจุโน ปทํ** เป็นเหตุแห่งความตาย **อปฺปมตฺตตา** บุคคลผู้ไม่ประมาทแล้ว **น มียนฺติ** ย่อมไม่ตาย **เย ปมตฺตตา** ส่วนบุคคลใดเป็นผู้ประมาทแล้ว **ยถา มตา** ถึงมีชีวิตอยู่ ก็เหมือนตายทั้งเป็น

ญาติโยมสาธุชนต้องท่องคาถานี้ และคำแปลให้ได้ ทำไม่จึงให้ท่องคาถานี้ เพราะเป็นคาถาที่**สามเณรนิโครธ**นำมาเทศน์โปรด**พระเจ้าอโศกมหาราช**แล้วทำให้พระองค์เลื่อมใส และหันมานับถือพระพุทธศาสนา แล้วทรงทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาอย่างยิ่งใหญ่

กษัตริย์ ๒ พระองค์ นับถือพระพุทธศาสนาเพราะคาถานี้

พระเจ้าอโศกมหาราช ทรงแผ่ขยายอาณาจักรไปทั่วชมพูทวีป ยึดทุกเมืองได้หมดแล้ว วันหนึ่ง เห็นสามเณรนิโครธ อายุ ๑๒ ขวบ กำลังเดินบิณฑบาตที่สนามหลวงผ่านไปด้านหน้าวัง พระเจ้าอโศกมหาราชทรงเห็นว่า สามเณรรูปนี้สำรวจ ดูน่าเลื่อมใสอย่างประหลาด สามเณรรูปนี้เป็นใคร มาจากไหน จึงตรัสบอกให้คนไปนิมนต์สามเณรเข้าไปรับบาตรในวัง

เมื่อสามเณรเข้าไปถึงแล้ว มองซ้าย มองขวา ไม่เห็นพระเถระ จึงขึ้นไปนั่งบนราชอาสน์เลย พระเจ้าอโศกมหาราชก็แปลกพระทัย ถึงแม้ตอนนั้นยังไม่ได้นับถือพระพุทธศาสนาก็ตาม แต่ทรงเห็นว่าสามเณรน่าเลื่อมใส จึงไม่ตรัสว่าอะไร และทรงให้สามเณรนั่งบนราชอาสน์เลย

จากนั้น พระเจ้าอโศกได้ทรงสนทนาปราศรัยกับสามเณรว่า สามเณรทำอะไรมา บวชแล้วได้อะไรบ้าง มีอะไรเป็นสาระ เหตุใดสามเณรจึงดูสงบเยือกเย็นเหลือเกิน สามเณรก็บอกเล่าชีวิตการบวชของตนเอง จากนั้นได้นำคาถา **อปฺปมาโท อมตํ ปท...** มาเทศน์โปรด พระเจ้าอโศก เมื่อฟังคาถานี้จบ เกิดอะไรขึ้น เกิดความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา เลื่อมใสในสามเณร เมื่อถวายอาหารสามเณรแล้ว ก็ทรงประกาศตนเป็นพุทธมามกะ แล้วทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาอย่างยิ่งใหญ่

ฉะนั้น จึงอยากทำให้โยมสาธุชนเข้าใจคาถานี้ เพราะคาถานี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้พระเจ้าอโศกมหาราชหันมานับถือพระพุทธศาสนา

อาณาจักรพุกาม ประเทศพม่า เป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ **พระเจ้าอโนรธามังช่อ** กษัตริย์พุกามทรงนับถือพระพุทธศาสนาแบบมหายาน คือแบบเล่าหลิน เมื่อมาเห็นพระพุทธรูป คือ ซินอรหันต์ เดินธุดงค์จากเมืองมอญไปพุกาม ทรงเห็นว่าพระรูปนี้สำรวมอินทรีย์ น่าเลื่อมใส ไม่เหมือนพระบ้านเรา จึงเข้าไปสนทนา แล้วท่านก็เทศน์โปรดด้วยคาถา **อปฺปมาโท อมตํ ปท...** พอเทศน์จบ พระเจ้าอโนรธามังช่อทรงเกิดความเข้าใจในพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทอย่างชัดเจน แล้วหันมานับถือพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาท ส่วนพระมหายานก็ให้ลาสิกขาทั้งหมด ไม่ให้อยู่ นี่คือเรื่องสำคัญจากคาถานี้

อธิบายคำว่า อปฺปมาโท

ความไม่ประมาท เป็นเหตุแห่งความไม่ตาย เป็นต้น เป็นการแปลแบบธรรมดา แต่มีความหมายที่ลึกและละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก

คำแรก **อปฺปมาโท** ความไม่ประมาท แบบธรรมดา คือ การไม่เผลอ ไม่เลินเล่อ แบบสูงขึ้นไปคือ **ไม่ขาดสติ** มีสติอยู่ทุกเมื่อ ได้แก่ สติ ๕ ชั้น คือ ๑. สติในชีวิตประจำวัน ๒. สติที่ตั้งอยู่ในทาน ๓. สติที่ตั้งอยู่ในศีล ๔. สติที่ตั้งอยู่ในสมณะ ๕. สติที่ตั้งอยู่ในวิปัสสนา

๑. สติในชีวิตประจำวัน

ตั้งสติก่อนสตาร์ท จะทำงานอะไรให้มีสติ ทำให้ปลอดภัย อย่างเช่น ตามโรงงานต่างๆ เขาเขียนไว้ว่า safety first ปลอดภัยไว้ก่อน เป็นการบอกให้ตั้งสตินั่นเอง เมื่อสตาร์ทรถ ก็ตั้งสติ ถ้ามีสติก็ไม่ตาย

แต่ถ้าเราขาดสติ ชีวิตก็ไม่ปลอดภัย อย่างเช่น มีชาวเด็กหญิงอายุ ๑๗ ปี เดินคุยโทรศัพท์บนถนน เกิดอะไรขึ้น รถลึบล้อชน แล้วมีรถอีกคันหนึ่งวิ่งมาทับซ้ำอีก เสียชีวิตทันที อย่างนี้เรียกว่าขาดสติ ฉะนั้นก่อนจะข้ามถนนก็มองซ้ายขวา เมื่อเห็นว่าปลอดภัยก็ข้ามไปได้ จะทำอะไรในชีวิตประจำวัน ให้ตั้งสติ มีสติทุกครั้งจะได้ปลอดภัย ไม่มีอันตราย

๒. สติที่ตั้งอยู่ในทาน

อย่าลืมหักทาน ถ้าชาติที่แล้วเราไม่ได้ให้ทานมาหรือทำทานกุศลไว้หน่อย เกิดมาชาตินี้ก็จะมีทาน ภาษาชาวบ้านคือไม่มีจะกิน เกิดมาเป็นคนยากจน แต่ถ้าชาติที่แล้วเราทำทานกุศลไว้มาก ชาตินี้พ่อแม่เตรียมไว้ให้ร้อยล้าน พันล้าน เพราะชาติที่แล้วเรารักษาศีลไว้ดี ชาตินี้จึงได้เกิดเป็นคน แต่เพราะลืมหักทานกุศล ชาตินี้จึงไม่ค่อยมีทรัพย์สินจึงยากจน

การให้ทาน จะเป็นข้าวปลาอาหาร น้ำดื่ม ผ้า เครื่องนุ่งห่ม ยานพาหนะ ดอกไม้ ของหอม ฐูป เทียน เครื่องอุปโภค ที่อยู่ที่อาศัย มุ้งหมอน เสื้อ ประทีป หลอดไฟ หรือเทียน หรือสิ่งใดก็ตามที่สมควรกับพระภิกษุสงฆ์ ญาติโยมก็มีสติทำอย่างสม่ำเสมอ และเมื่อถวายแล้วให้ปรารภนาพระนิพพาน **นิพพานสุส ปจฺจโย โหตุ** ของจงเป็นปัจจัยแก่พระนิพพาน ในสังสารวัฏอันยาวนาน ก่อนที่ข้าพเจ้าจะถึงพระนิพพาน คำว่า ไม่มี ขออย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินเลย

แม้พระภิกษุสามเณรก็ควรทำงาน ไปบิณฑบาตได้อาหารหรือของดี ๆ มา ก็แบ่งเพื่อนบ้าง และทานกุศลที่ไม่ควรลืมนั่นเลย คืออะไร อัฐบริวาร ได้แก่ บาตร จีวร สบง สังฆาฏิ ประคตเอว กล่องเข็ม มีดโกน และผ้ากรองน้ำ มีอานิสงส์อย่างไร ฟังเทศน์แล้วได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ ถ้าต้องการบวช บาตรและจีวรจะสำเร็จด้วยบุญฤทธิ์ แต่ถ้าไม่ต้องการบวช อย่างเช่นโยมผู้หญิง ก็จะได้เครื่องประดับ ที่เรียกว่ามหาลดาปสาธน์ ถ้าเป็นผู้ชายก็จะมีทรัพย์สินสมบัติมากมายมหาศาล

ผู้บรรลุธรรม แต่ไม่ได้บวช

พาหิยะรักษาศีลเจริญภาวนามาดี พอได้ฟังเทศน์จากพระพุทธรองค์แล้ว ได้บรรลุอรหัตตผล แต่ยังไม่บวช จึงบวชไม่ได้ พระพุทธรองค์ให้ท่านไปแสวงหาจีวร แต่ขณะที่ท่านกำลังไปหาผ้าบังสุกุลเพื่อทำเป็นจีวร ก็ถูกยักษ์แปลงเป็นวัวไปขวิดท่านเสียชีวิตคืออินพพานตรงนั้น เพราะท่านไม่เคยถวายอัฐบริวารคือไตรจีวรไว้เลยแม้ชาติเดียว

ก่อนท่านจะบรรลุพระอรหันต์ ได้ฟังพระพุทธรเจ้าตรัสเทศน์ว่า พาหิยะ เมื่อเธอเห็น จงทำในใจ สักแต่ว่าเห็น เมื่อเธอได้ยิน จงทำในใจ สักแต่ว่าได้ยิน เพราะพาหิยะเคยเจริญวิปัสสนามาแล้ว เมื่อฟังเทศน์แค่ประโยชน์นี้จึงบรรลุได้เร็ว

คำว่า เมื่อเธอเห็น สักแต่ว่าเห็น เป็นอย่างไร สิ่งที่เห็น เป็นรูป, ผู้เห็น เป็นนาม, สิ่งที่เห็นข้างหน้า เป็นรูปารมณฺ์ เป็นสีต่างๆ เป็นรูปธรรม, ผู้เห็นคือจิตที่เกิดทางตา ได้แก่ จักขุวิญญาณ จิตเป็นนาม, ทำความเข้าใจว่า เมื่อเห็นก็ เห็นหนอๆ สิ่งที่เห็นเป็นรูป ผู้เห็นเป็นนาม อย่างนี้คือ เห็นสักแต่ว่าเห็น

เมื่อเธอได้ยิน สักแต่ว่าได้ยิน ก็เช่นเดียวกัน สัททวารณ เป็นรูปธรรม, โสตวิญญาณจิต เป็นนามธรรม มีแค่รูปแคะนาม ไม่ใช่เราได้ยิน ไม่ใช่เขาได้ยิน ก็เป็นแค่รูปแคะนาม เท่านั้น

ท่านฟังเทศน์ ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ เพราะฟังแล้วเข้าใจ สุตมยปัญญาเกิด ฟังแล้วคิดตามได้ จินตามยปัญญาเกิด ฟังแล้วละกิเลสจนบรรลุเป็นพระอรหันต์ได้ ภาวนามยปัญญาเกิด ฟังเทศน์แล้วบรรลุปัญญา ๓ ชั้น

๓. สติที่ตั้งอยู่ในศีล

คือ ไม่ลืมที่จะรักษาศีล เพราะรักษาศีล ๕ จึงได้เกิดเป็นคน แม้ว่าจะทำบุญมามากเป็นร้อยล้าน แต่ถ้าไม่รักษาศีล ๕ ก็หมดสิทธิ์ได้เกิดเป็นคน บางครั้ง เราเห็นสุนัขตัวเล็กๆ แต่มันรวย ประดับเพชรราคาหนึ่งล้าน แต่ทำไมไม่เกิดเป็นคน เพราะในอดีตชอบให้ทานอย่างเดียว แต่ลืมรักษาศีลนั่นเอง

การได้เกิดเป็นมนุษย์ยากเย็นแสนเข็ญ

ต้นทุนชีวิตของมนุษย์ คือ ศีล ๕ กำไรชีวิตของมนุษย์ คือ สมณะและวิปัสสนา พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในทูลลภสูตรว่า มนุสสุตตะภาโว การได้เกิดเป็นมนุษย์ **ทูลลโภ** เป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญ สิ่งที่ยากเย็นแสนเข็ญ ๕ อย่าง ได้แก่ ๑. ได้เกิดเป็นมนุษย์ ๒. ได้พบพระพุทธศาสนา ๓. มีโอกาสฟังเทศน์ ๔. ฟังแล้วเกิดศรัทธา ๕. ตัดสินใจออกบวช

การได้เกิดเป็นมนุษย์ ทำไมจึงเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญ ตอน
นี้มนุษย์ทั่วโลกมีเจ็ดพันล้านคน แต่ปลวกอย่างเดียวที่อยู่ที่ใต้กรุงเทพฯ
มีที่พันล้านตัว มีจำนวนนับไม่ถ้วน หรือ ยุง เเห็บ ไร รัง สสารพัดเลย
มีจำนวนเกินเจ็ดพันล้านๆ ชีวิต ถามว่า ทำไม เพราะการจะเกิด
เป็นคนนั้นยากเย็นแสนเข็ญ ถ้าสิ่งที่จะรักษาศีล ก็หมดสิทธิ์ที่จะได้
เกิดเป็นคน แล้วไปไหน

ถ้าตายด้วยความโลภ ก็เป็นเปรต ถ้าตายด้วยความโกรธ เกลียด
เคียดแค้น พยาบาท เสียใจ น้อยใจ ก็ลงนรก ถ้าตายด้วยความหลง
ก็เป็นสัตว์ดิรัจฉาน ถ้ามีความหลงน้อย ก็เป็นสัตว์ดิรัจฉานที่มีกระดูก
ถ้ามีความหลงมาก ก็เป็นสัตว์ดิรัจฉานที่ไม่มีกระดูก เช่น ไส้เดือน
ยุง เป็นสัตว์ที่ไม่มีกระดูก ถ้าตายด้วยวิภูลิจิ มานะ ระเบิดฆ่าตัวตาย
ตายแล้วไปไหน ไปเป็นอสุรกาย ถ้าไม่เป็นอสุรกาย ก็ลงนรก ทำไมจึง
เป็นอสุรกาย เพราะตายด้วยวิภูลิจิ มานะ ตายเพื่อพระเจ้า ตายเพื่อสิ่ง
นั้นสิ่งนี้ ตอนตายเขาก็เข้าใจอย่างนั้น แต่เมื่อตายจริงๆ แล้วไปไหน
ไม่ได้ไปข้างบน แต่ไปข้างล่าง นรก เปรต อสุรกาย สัตว์ดิรัจฉาน

ฉะนั้น ถ้ามีศีล ๕ ก็มีสิทธิ์กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ถ้ามีศีล ๘
ได้อยู่บนสวรรค์ เลือกชั้นได้ ถ้าได้ฉานก็มีสิทธิ์ไปเกิดเป็นพรหม ถ้า
บรรลุมรรคผล ก็มีสิทธิ์ไปนิพพาน

ศีลทั้ง ๕ ข้อ เป็นหลักประกันชีวิตที่ดีที่สุด

ศีลข้อที่ ๑ รับประทานชีวิต จะไม่เสียดชีวิตก่อนวัยอันควร

ศีลข้อที่ ๒ รับประทานทรัพย์สิน จะไม่เจอบุญพิบัติทั้ง ๕ วินาศ
ภัย เช่น การถูกยึดทรัพย์

ศีลข้อที่ ๓ รับประทานครอบครัว จะมีครอบครัวอบอุ่น เข้มแข็ง
สมหวังในชีวิต

ศีลข้อที่ ๔ รับประทานความเป็นธรรมในสังคม มีวาจาตัดดีลัทธิตี
และรูปร่างสมลัดส่วน

ศีลข้อที่ ๕ รับประทานสติปัญญา จะมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด
ไม่เป็นอัลไซเมอร์ ไม่เป็นเด็กปัญญาอ่อน

เกิดเป็นคนสติปัญญาไม่สมบูรณ์ เพราะรักษาศีลข้อ ๕ ไว้ไม่ดี

บางครั้ง เราคิดว่า ทำไมเราซุกซน ยึดตายดื้อดอต ไม่เหมือนคนอื่น
เพราะศีลข้อที่ ๕ เรารักษาไว้พอประมาณ แต่ถ้าหนักกว่านั้น ก็คือ บ้า
ใบ้ บอด หนวก เพราะศีลข้อที่ ๕ รักษาไว้ไม่ดี

บางคนเกิดมาแล้ว ป่วยออดๆ แอดๆ ตลอดเวลา ก็เพราะรักษา
ศีลข้อที่ ๑ ได้ไม่ค่อยบริสุทธิ์นัก คือไม่ถึงกับเสียชีวิต แต่ว่าเจ็บป่วย
อยู่ตลอดเวลา เพราะศีลต่าง ศีลพร้อย ไม่ได้ฆ่าสัตว์ แต่จับสัตว์มา
ชนกัน เอาไก่มาชนกัน เอาปลามากัดกัน สุนัขไหม่ สุนัข แต่เกิด
อะไรขึ้น ทำแล้วก็ป่วยอยู่ตลอดเวลา รักษาไม่หาย ถ้าป่วยเป็นโรค
รักษาไม่หาย บอกได้เลยว่า เพราะเคยแก่งสัตว์ ทรมานสัตว์

ฉะนั้น ต้นทุนของชีวิตคือ ศีล ๕ ถ้าลืมรักษาศีล ๕ ก็หมดสิทธิ์
เกิดเป็นคน ถ้าอย่างนั้นแล้วไปไหน ประตูปายทั้ง ๔ คือ นรก เปรต
อสุรกาย สัตว์ดิรัจฉาน เปิดรออยู่ ทำไมบางคนมีสติปัญญาดี ไม่
ค่อยหลงลืม จำครั้งเดียวแล้วจำได้เลย เพราะชาติที่แล้วรักษาศีลข้อ
ที่ ๕ ไว้ดี หากชาติที่แล้วรักษาไว้ไม่ดี จะทำอย่างไร ชาตินี้ก็รีบเจริญสติ
สมาทานศีล เจริญสติปัญญาแล้วสติสัมปชัญญะก็จะกลับคืนมา
อย่างสมบูรณ์ ความจำจะดีขึ้น นี่คือนิเวศการแก้ไขแบบง่าย ๆ

๔. สติที่ตั้งอยู่ในสมณะ

คือ ไม่ลืมที่จะเจริญสมถกรรมฐาน ๔๐ วิธี เช่น พุทธานุสสติ ระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า ด้วยบท อิติปิ โส ... ฐัมมานุสสติ ระลึกถึงคุณของพระธรรม ด้วยบท สุวากขาโต ... สังฆานุสสติ ระลึกถึงคุณของพระสงฆ์ ด้วยบท สุปฏิปนโน ...

การสวดมนต์ เป็นการตั้งสติอยู่ในสมถกรรมฐาน

บทสวดมนต์ ทำวัตร มีการทำกุศลมากมาย โดยเฉพาะสมถกรรมฐาน ตั้งแต่ พุทธานุสสติ ฐัมมานุสสติ สังฆานุสสติ สีลानุสสติ จาคานุสสติ มรณสติ อุปสมมานุสสติ ทำความสงบ กายคตาสติ คือ พิจารณาในร่างกายของเรา ฉะนั้น ในขณะที่สวดมนต์ทำวัตรเย็น ให้ทำสมถกรรมฐาน เช่น แผ่เมตตา สัพเพ สัตตา ... นั่นคือ เมตตากรรมฐาน แต่เมตตากรรมฐานตอนสวดมนต์ ทำวัตร เราทำ ๑ ครั้ง จึงยังไม่เห็นผลชัดเจน ถ้าสวดพุทธานุสสติ เช่น สวด นโม ตสฺส ... พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ..., อิติปิ โส... หลายๆ จบ ทั้งบาลีและคำแปล เป็นพุทธานุสสติอยู่ตลอดเวลาและจบฐัมมานุสสติในอีกครึ่งชั่วโมง ทำอย่างนี้จะเป็นสมถกรรมฐานอย่างชัดเจน ถ้าเราไม่ลืมพระพุทธเจ้า ระลึกถึงพระพุทธเจ้าบ่อยๆ เป็นพุทธานุสสติ พระพุทธเจ้าก็ไม่ลืมเรา ถ้าไม่ลืมพระธรรม... ถ้าไม่ลืมพระสงฆ์... ถ้าไม่ลืมจาคะ ทรัพย์สมบัติของเราก็จะมี ฉะนั้น อย่าลืมเจริญอนุสสติทั้ง ๑๐

สวดมนต์อย่างไรให้มีพลัง

บางครั้ง เราสวดมนต์แผ่เมตตาแล้ว ก็ได้บุญได้กุศลอยู่ แต่ทำไมเราสวดมนต์แผ่เมตตาแล้ว เทวดาไม่ค่อยรักเรา ไม่ค่อยเห็นใจเรา ทำไมไม่ค่อยมีพลัง เพราะ ข้อ ๑ **อักขรวิธี** เรายังออกเสียงไม่ชัดเจน ไม่สมบูรณ์ ข้อ ๒ **เรายังแปลไม่ได้** ไม่รู้ความหมายบทที่สวด ข้อ ๓ **เรามีเมตตาไม่พอ** จะทำอย่างไร

อันดับแรก **ฝึกออกเสียง** อักขรบาลี ๔๑ ตัว ให้ชัดเจนทุกคำ ฝึกออกเสียง อ อา... (อะ อา...), ก ข... (กะ ขะ...) ใหม่

อ อา อี อี อู อู เอ โอ, ก ข ค ฌ ง. จ ฉ ช ฌ ญ, ฎ ฐ ฑ ฒ ณ, ต ถ ท ธ น, ป ผ พ ภ ม, ย ร ล ว ส ห ฬ อੰ.

ฝึกทุกตัวอักษรให้ชัดเจน ตามฐานเสียง มี คอ เพดานปาก เป็นต้น เช่น อ อา, ก ข ค ฌ ง ออกเสียงที่ฐานคอ เป็นต้น เมื่อออกเสียงได้ครบ ๖ ฐาน แล้ว ก็ **ใส่โทน** เข้าไป ๑๐ โทน มี **ลิติล** เสียงหย่อน เสียงเบา **ธินิต** เสียงหนัก เสียงแข็ง เป็นต้น เช่น ก (กะ) ออกเสียงเบา ข (ชะ) ออกเสียงหนัก เป็นต้น เมื่อได้โทนแล้ว จากนั้นก็ ใส่ทำนอง เข้าไป

อักขระถูกต้อง ฐานเสียงถูกต้อง โทนถูกต้อง ทำนองถูกต้อง เข้าใจความหมายทุกตัวอักษรด้วย แล้วมีเมตตาบริสุทธิ์ สวดแล้วจะเกิดพลังขึ้นมาทันที แต่ต้องฝึกฝนอย่างนี้บ่อยๆ

การสวด นโม... ในการเจริญพุทธานุสสติ

เมื่อเราสวด นโม ในการเจริญพุทธานุสสติ ให้สวด นโม ๑๕ ชั้น สวดอย่างไร

นโม, ตสุส, ภควโต, อรหโต, สมมาสมพุทฺธสฺส.

(หยุด ๕ ครั้ง ๓ จบ = ๑๕ ชั้น)

นี่คือ การระลึกถึงพระพุทธรูปคุณ **นโม** ความนอบน้อมด้วยกาย วาจา ใจ ของข้าพเจ้า, **ตสฺส ภควโต** แต่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ นั้น ผู้ถึงพร้อมด้วยพระมหากุณณาธิคุณ, **อรหโต** ผู้ห่างไกลจากกิเลส คืออรรถตมคคณญาณ ถึงพร้อมด้วยพระบริสุทธิคุณ, **สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส** ผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง หมายถึง อรหัตตผลจิต เป็นพระ ปัญญาธิคุณ, นโม นี้ เป็นการระลึกถึงพระคุณทั้ง ๓ ประการ ของ พระพุทธรูปเจ้า

ถ้าพระพุทธรูปคุณทั้ง ๔ สวดว่า **อิติปิ โส ภควา อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ...** โดยปกติเราก็สวดพุทธรูปคุณ ๔ พุทธรูปคุณ ๑๐๘ แต่พุทธรูปคุณ ๓ ก็คือ นโมนี้แหละ

การสวด อิติปิ โส ในการเจริญพุทธานุสสติ

ถ้าเราไม่ถนัด **นโม ตสฺส...** ก็สวด **อิติปิ โส ภควา อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ วิชฺชาจรณสมฺปนฺโน สุกโต โลกวิทู อนุตฺตโร ปุริสทมฺมสารถิ สตุถา เทวมนุสฺसानํ พุทฺโธ ภควาติ.**

ก่อนที่จะสวดแบบบาลีล้วนๆ อย่างนี้ ก็ให้สวดบาลีและแปล ไทยด้วยว่า **อิติปิ โส ภควา** แม้เพราะเหตุนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น, **อรหํ** เป็นผู้ห่างไกลจากกิเลส เป็นผู้กำจัดข้าศึกคือกิเลส เป็นผู้ทำลายชื่อของสังสารวัฏ เป็นผู้ไม่ทำความชั่วแม้อยู่ในที่ลับ เป็นผู้ สมควรรับทักษิณาทาน, **สมฺมาสมฺพุทฺโธ** เป็นผู้รู้แจ้งตรัสรู้อรียสัจทั้ง ๔ ได้ โดยพระองค์เอง แล้วสามารถสอนผู้อื่นให้รู้แจ้งอรียสัจทั้ง ๔ ตาม ได้ด้วย, **วิชฺชาจรณสมฺปนฺโน** เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชา ๓ และจรณะ ๑๕ ... อย่างนี้เป็นต้น

สวดไปด้วย แปลไปด้วย และน้อมจิตไป จนเข้าใจความหมาย
ทั้งหมดแล้ว ต่อไปจึงสวดบาลีอย่างเดียวนั้น นั่นเป็นการฝึกเจริญสติ
ด้วยอนุสติทั้ง ๑๐ ด้วยการสวด **อิตปิ โส...** ครรมาต

หลวงพ่อบอกสวด อิตปิ โส... ได้อย่างรวดเร็ว

เวลาไปไหนมาไหน เช่น หลวงพ่อบอก มีคนไปถาม หลวงพ่อครับ
สวดบทไหน ทำไมขลังจัง หลวงพ่อบอกว่า สวด **อิตปิ โส...** อ้าว...
สวดอย่างไร ทำไมผมสวดอยู่ทุกวัน จึงไม่ขลัง

หลวงพ่อบอกสวด **อิตปิ โส...** ไปข้างหน้าก็คล่อง ถอยหลังก็คล่อง
จะเปลือยอย่างไร คล่องทั้งหมด จะสวดแบบช้าๆ ท่านก็สวดได้ จะสวด
แบบเร็วๆ จบภายใน ๑ วินาที หลวงพ่อสวดได้ อิศฺวาสุ.

อิ คือ อิตปิ โส...., สุวา คือ สุวากขาโต..., สุ คือ สุปฏิปนุโน...
จบแล้ว **อิศวาสู.** สวดจบภายในวินาทีเดียว โดยหยิบออกมาจากทั้งหมด
จะหยิบออกมาอักขระเดียวก็ได้ เอาเฉพาะหัวข้อก็ได้ หรือสวดแบบ
เร็วๆ เป็นพริตไปเลยก็ได้ แล้วเกิดอะไรขึ้นก็จะมีพลัง รู้ได้อย่างไร
ว่ามีพลัง รู้ได้จากคนฟังเราสวดแล้วรู้สึกว่ามันลึกลับ ฟังแล้วรู้สึกมีพลัง
เกิดอรรถรส

ฉะนั้น เวลาเราเจริญอนุสติทั้ง ๑๐ ถ้าอยากให้มีพลัง ๑. สวด
ให้ถูกต้องอักขระวิธี ๒. แปลได้เข้าใจความหมาย ๓. มีเมตตา ก่อนจะมี
เมตตาต้องทำอะไร สวดให้ได้รอบ **ภาวิต พหุสีกโต** สวดหลายๆ
รอบ อยากสวดเร็วก็ได้ อยากสวดช้าก็ได้ อยากสวดอย่างไรก็ได้

๕. สติที่ตั้งอยู่ในวิปัสสนา

คือเอาสติไปตั้งไว้ที่ **สติปัฏฐาน ๔** ถ้าเอาสติมาตั้งไว้ในกาย เรียกว่า **กายนุปัสสนา** เอาสติมาตั้งไว้ที่ความรู้สึก เป็นสุข เป็นทุกข์ เรียกว่า **เวทนानุปัสสนา** เอาสติมาตั้งไว้ที่จิต เรียกว่า **จิตตานุปัสสนา** เอาสติมาตั้งไว้ที่สัมผัสมารมณฺ์ เรียกว่า **ธัมมานุปัสสนา** เมื่อเอาสติตั้งไว้ อย่างนี้ก็เข้าสู่กระบวนการวิปัสสนา ตรงนี้แหละ **อปฺปมาโท** ความไม่ประมาท เมื่อฟังเข้าใจแล้ว เป็นเหตุแห่งอมตมหานิพพาน ถ้าสติขั้นนี้ เกิดขึ้น **อมตํ ปทํ** เป็นเหตุแห่งอมตมหานิพพาน

อธิบายคำว่า อมตํ ปทํ

คำว่า **ปทํ** แปลได้หลายอย่าง เช่น บท, รอยเท้ารอยพระบาท, เหตุ แต่ **ปทํ** ในที่นี้ เอาความหมายว่า เหตุ จึงแปลว่า เป็นเหตุแห่งความไม่ตาย

คำว่า **อมตํ** ความหมายแรก คือ ไม่ตาย ไม่ประสบอุบัติเหตุตาย ความหมายต่อมา คือ นิพพานที่ไม่มีการเกิด แก่ เจ็บ การตาย ฉะนั้น ความไม่ประมาทในขั้นที่ ๕ คือ การตั้งสติอยู่ในสติปัฏฐาน ๔ จึงเป็นเหตุแห่งอมตมหานิพพาน

อธิบายคำว่า ปมาโท

ปมาโท คือ ความประมาท ได้แก่ ลืม เผลอ ขาดสติ การลืมตามปกติ คือ เมื่อล้าครู่ ไม่รู้ว่าพูดอะไร ลืมไปแล้ว หรือเดินไปเดินมาก็ลืมอีกแล้ว หรือเป็นคนขี้หลงขี้ลืม เป็นการลืมในชีวิตประจำวัน แต่การลืมมากกว่านั้น คือ ลืมที่จะให้ทาน ทำให้เกิดมาแล้วอดอยาก ลืมที่จะรักษาศีล ก็ไม่มีสิทธิ์เกิดเป็นคน ลืมที่จะเจริญสมณะ จิตก็ตกต่ำ ไม่มีความสุข ลืมที่จะเจริญวิปัสสนา สังสารวัฏก็ยาวนาน

ฉะนั้น ความประมาท ในที่นี้ ชั้นแรก คือความประมาทในชีวิตประจำวัน คือ เผลอ ขาดสติ ความประมาทขั้นที่ ๒ สลึมที่จะให้ทานอย่างเช่น ตอนนี้หลายคนเมื่อรำรวยแล้ว ก็ไม่รู้จะให้ทานไปทำไม เมื่อเจ็บป่วย ก็มีหมอมือดีรักษา ที่บ้านก็มีคนใช้จำนวนมาก ทำไม่ต้องนำอาหารไปให้พระภิกษุสามเณรด้วย การที่เขาเผลอมีกินในปัจจุบัน เพราะอดีตเหตุ คือชาติที่แล้วเขาทำทานกุศลไว้มาก ชาตินี้จึงเกิดมารวย แต่กลับสลึมให้ทาน ชาติหน้าจะเป็นอย่างไร ก็จะเป็นเหมือน โตทยะพรหมณ์

เศรษฐีสลึมให้ทาน ตายไปเกิดเป็นสุนัข

โตทยะพรหมณ์ชาตินี้เขารวยมาก เป็นเศรษฐี เห็นพระบิดงบาทหน้าบ้านก็ดำ เมื่อเห็นพระพุทธรเจ้าบิดงบาทหน้าบ้านก็ดำ พระพุทธรองค์จึงตรัสว่า โตทยะยะ เมื่อท่านตายไปแล้ว ท่านก็จะไปเกิดเป็นสุนัข แต่เขาไม่เชื่อบอกว่า เขาเป็นพรหมณ์ ตายแล้วต้องเป็นพรหม แต่หลังจากที่เขาตายแล้วก็ไปเกิดเป็นสุนัขที่บ้านตัวเองจริงๆ ตายจากสุนัขแล้วก็ลงนรก เพราะสลึมที่จะให้ทาน สลึมรักษาศีล สลึมเจริญภาวณา

เศรษฐีผู้ไม่ให้ทาน ก็เหมือนกินของเก่า

วันหนึ่ง นางวิสาขาเห็นพ่อสามีไม่ทำบุญตักบาตรพระที่มายืนหน้าบ้าน จึงบอกพระว่า นิมนต์พระคุณเจ้าโปรดสัตว์ข้างหน้าเถิด เจ้าคะ **พ่อสามีของดิฉันทานแต่ของเก่า** มิคารเศรษฐีได้ยินคำนั้นก็โกรธลุกขึ้นชี้หน้าเลย เธอว่าฉันกินของเก่า

คำว่า ของเก่า ความหมายแรกคือ อุจจาระที่เป็นของเดน แต่ อีกความหมายหนึ่งคือ **บุญเก่า** เพราะมีการเศรษฐกิจให้ทาน นาง วิสาขาจึงบอกให้รู้ว่าที่มีอยู่มีกินดีในชาติปัจจุบัน เพราะทานกุศลในอดีต แต่ปัจจุบันไม่ยอมให้ทาน จึงทานแต่ของเก่าอยู่

พระลี้มขำระศีล เกิดเป็นพญานาค

ลี้มรักษาศีล เป็นเรื่องสำคัญเกี่ยวกับชีวิตของพระภิกษุสามเณร พญานาคที่เห็นว่าเดี๋ยวนี้โผล่ตรงนั้นตรงนี้ โดยมากแล้วมาจากไหน มาจากพระอย่างเช่น เอรกปัตตนาคราช ก็มาจากพระ มีอาบัติคือ ดึง ของเขียวที่เกิดให้หลุดจากที่ ทานปฏิบัติธรรมมานาน วันหนึ่งท่าน ลงเรือไป ก็จับสาหร่าย แล้วมันหลุดขาดติดมือ เมื่อขึ้นฝั่งแล้วลี้ม ปลงอาบัติ มีอาบัติติดตัวอยู่ หลังจากมรณภาพก็เกิดเป็นพญานาค แต่เป็นพญานาคที่มีฤทธิ์ เพราะพระก็รักษาศีลมาก

พระอยู่ป่า ลืมสวดมนต์แผ่เมตตา

ถ้าลี้มเจริญพุทธานุสสติ หรือลี้มแผ่เมตตา จะนอนหลับยาก มีความสุขก็ยาก กลุ่มใจอยู่บ่อยๆ แต่ถ้าสวดมนต์และแผ่เมตตา เป็นประจำ ก็นอนหลับสบาย

สมัยพุทธกาล พระ ๕๐๐ รูป ออกจากวัดไปป่าเพื่อปฏิบัติธรรม ลืมแผ่เมตตา เกิดอะไรขึ้น เหวดาคที่เป็นรุกขเทวดาอยู่ข้างบนต้นไม้ไม่ได้ ก็ลงมาข้างล่าง เชนอนอยู่นานก็ลำบาก จึงลลอกหลอนพระ ๕๐๐ รูป ภาษาชาวบ้านบอกว่า ถูกผีหลอก แต่จริงๆ เป็นรุกขเทวดา แล้วพระ ต้องหนีกลางพรรษากลับไปวัดเซตวัน พระพุทธเจ้าตรัสถามว่าทำไม พวกเธอกลับมากลางพรรษา พระทูลตอบว่าไม่ไหวแล้ว ถูกผีหลอก

ทุกวัน ได้ยินเสียงอย่างนี้ มีรูปร่างอย่างนี้ มีกลิ่นอย่างนี้ จำวัดไม่ได้ ปฏิบัติไม่ได้ พระพุทธเจ้าจึงให้ธรรมมาวูฐ คือบทเมตตตสูตร กรณีย-
มตถกุสเลน ... เป็นต้น สวดแล้วเทวดาจะไม่รบกวนเลย เทวดาจะ
เป็นมิตรขึ้นมาทันที ฉะนั้น อย่าลืมนึกแผ่เมตตา เพราะถ้าลืม จะนอน
ไม่หลับ ผีหลอก อมนุษย์มารบกวน จึงขอให้ญาติโยมฝึกแผ่เมตตา
ให้ตัวเอง และสรรพสัตว์อยู่เรื่อยๆ

สติขั้นสุดท้าย อย่าลืมที่จะ**เจริญวิปัสสนา** เพราะถ้าลืมแล้ว
สังสารวัฏของเราจะอีกยาวนาน เราจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกนาน
แสนนาน หนที่สุดไม่ได้ เมื่อไรหนอเราจะไปถึงพระนิพพาน ไม่มี
ระยะเวลากำหนด

ปมาโท ความประมาท **มจฺจุโน ปทํ** เป็นเหตุแห่งความตาย ถ้า
แปลให้ลึกลงไปอีกกว่านี้ คือเป็นเหตุแห่งการเวียนว่ายตายเกิด คือ
เป็นเหตุให้ต้องตายแล้วตายเล่า ไม่ใช่ตายครั้งเดียว ไม่มีที่สิ้นสุด
นี่คือความหมายของความประมาท

อุปมตฺตา บุคคลผู้ไม่ประมาทแล้ว คือ มีสติเต็มเปี่ยม ตั้งแต่
การตั้งสติก่อนสตาร์ท สติในทาน สติในศีล สติในสมณะ สติในวิปัสสนา
ทั้งหมดเลย และสติมาพร้อมกับสัมปชัญญะ

น มียนฺติ ย่อมไม่ตาย คือ ไม่มีอันตราย ปลอดภัย ไม่ยากจน
ได้เกิดเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ได้ไปสู่สุคติ สู่มุขมโลก และไปสู่
อมตมหานิพพาน

เย ปมตฺตา ส่วนบุคคลใดเป็นผู้ประมาทแล้ว **ยถา มตา** ถึงมี
ชีวิตอยู่ก็เหมือนตายทั้งเป็น

สรุปความพุทธภาษิต

ความไม่ประมาท เป็นเหตุแห่งความไม่ตาย ความประมาท เป็นเหตุแห่งความตาย บุคคลผู้ไม่ประมาทแล้ว ย่อมไม่ตาย ส่วนบุคคลใด เป็นผู้ประมาทแล้ว ถึงมีชีวิตอยู่ ก็เหมือนตายทั้งเป็น ความไม่ประมาท คือ มีสติ ๕ ชั้น ทำให้ไม่มีอันตรายในชีวิตประจำวัน ทำให้มีอยู่มีกิน ทำให้ได้เกิดเป็นมนุษย์ ทำให้จิตสงบ ตั้งมั่น มีสุขไปสู่สุคติ และทำให้ไปสู่อมตมทานิพพาน ส่วนความประมาท ก็มีผลตรงกันข้าม ทำให้ชีวิตมีอันตราย ทำให้เกิดมายากจน ทำให้หมดสิทธิ์เกิดเป็นคน ทำให้จิตตกต่ำ ไม่สงบสุข และทำให้สังสารวัฏยาวนาน

ในวารดิถีขึ้นปีใหม่ ๒๕๕๙ นี้ จึงขอให้ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย จงเป็นผู้ไม่ประมาท อันจะเห็นเหตุให้เกิดความปลอดภัยในชีวิต มีอยู่มีกิน ได้เกิดเป็นมนุษย์ มีจิตสงบ มีสุคติเป็นที่ไป และได้บรรลุมตมทานิพพาน และขอความเจริญรุ่งเรืองในธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงมีแก่ญาติโยมสาธุชนทุกท่าน เทอญ

๓

มารดาบิดาผู้เลี้ยงบุตร

พรหมมาติ มาตาปิตโร ปุพฺพพหวจรียาติ วุจฺจเร
 อาหุเนยฺยา จ ปุตุตฺตานํ ปชาย อนุกรมฺปกกา. (อง. ติก. ๒๐/๑๖๘)

มารดาบิดาเป็นผู้อนุเคราะห์บุตรของตน เรียกว่า พรหม
 บุรพาจารย์ อาหุเนยฺยบุคคลของบุตรทั้งหลาย

เจริญพร ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย วันนี้อาตมาได้ยกหัวข้อ
 พุทธภาษิตว่า พรหมมาติ มาตาปิตโร เป็นต้น เพื่ออธิบายขยายความให้
 ญาติโยมทั้งหลายได้เข้าใจ และเห็นความสำคัญของมารดาบิดา พร้อม
 ทั้งปฏิบัติตนในฐานะบุตรได้อย่างเหมาะสม เป็นเหตุให้ได้รับประโยชน์
 เกื้อกูลทั้งในภพนี้และในภพเบื้องหน้าสืบไป

ในวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรม
 ราชินีนาถ ๑๒ สิงหาคมของทุกปี เป็นวันที่ปวงชนชาวไทยได้มาร่วมสัก
 ถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์ ในฐานะทรงเป็นพระแม่ของแผ่นดิน

เพราะทรงแผ่พระคุณอันยิ่งใหญ่ คือพระกรุณาอันประเสริฐไปสู่บุตร คือพสกนิกรชาวไทยทั่วหล้า ทรงมีพระทัยปรารถนาให้พสกนิกรทุกหมู่เหล่าได้อยู่เย็นเป็นสุขและพ้นจากความทุกข์เข็ญทั้งมวล ฉะนั้นทางราชการจึงกำหนดให้วันที่ ๑๒ สิงหาคมของทุกปี เป็นวันแม่แห่งชาติ เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติแต่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ในฐานะทรงเป็นแม่ของแผ่นดิน ดังนั้น พสกนิกรชาวไทยทุกหมู่เหล่าต่างมาน้อมรำลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณอันยิ่งใหญ่และกระทำความกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นความดี เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลและถวายพระพรแด่พระองค์ **ที่ขยายภา โทตุ มหาราชนี** ขอให้พระมหาราชนีจงมีพระชนมายุยืนยืนาน และในวันดังกล่าวก็ถือว่า เป็นวันที่บุตรพึงระลึกและกระทำความดีแก่มารดาบิดาของตนอีกด้วย ฉะนั้น วันนี้อตมาจึงได้นำหัวข้อพุทธภาษิตว่า **พुरुหมาดิ มาตาปิโตร** เป็นต้น ที่กล่าวถึงความสำคัญของมารดาบิดา และจะได้อธิบายขยายความต่อไป

มารดา บิดา คือใคร

ชเนตตี ชนิกา ชนนี วา มารดาผู้ให้กำเนิดบุตร เรียกว่า ชนิกา หรือ ชนนี.

ธมฺเมเน ปุตฺตํ มาเนตตี มาตา มารดาผู้เกิดบุตรโดยธรรม ชื่อว่า **มาตุ, ปุตฺตํ ปาตีติ วา มาตา** หรือ มารดาผู้รักษานุบุตรก็ชื่อว่า **มาตุ**

ชเนตตี ชนโก พ่อผู้ให้กำเนิด ชื่อว่า **ชนกะ, สพฺพโลกํ ปาติ รกฺษตีติ ปิตา** บิดาผู้รักษาชาวโลกทั้งปวง ชื่อว่า **ปิตุ, ปุตฺตํ ปาติ รกฺษตีติ ปิตา** บิดาผู้รักษานุบุตร ชื่อว่า **ปิตุ.**

ฉะนั้น คำว่า มารดา หรือ แม่ ก็ดี บิดา หรือ พ่อ ก็ดี จึงมีความหมายว่าบุคคลผู้ให้กำเนิดบุตร ผู้เกิดบุตรโดยธรรม หรือผู้รักษาเลี้ยงดูบุตร

มารดา บิดา เรียกว่า พรหม

พรหม คือใคร **พुरुหนฺติ วฑฺฒนฺติ อติปณฺเฑติ ฉานาतिकุณฺหีติ**
พฺรหฺมาโน เทวดาทิ้งหลาย ผู้เจริญด้วยคุณวิเศษ มีฉานเป็นต้น
อันประณีตมาก ชื่อว่า พรหม

พรหม ก็คือ เทวดาทิ้งหลายผู้อยู่ในพรหมโลก ได้แก่ บุคคลผู้
เจริญสมถกรรมฐานจนได้ปฐมฉานเป็นต้น เมื่อเสียชีวิตขณะที่ฉาน
ยังไม่เสื่อม จึงไปบังเกิดในพรหมโลก ซึ่งเป็นภูมิที่สูงกว่าเทวโลก

บุคคลผู้เจริญเมตตาในหมู่สัตว์จนได้บรรลुฉาน ก็ไปเกิดเป็น
พรหม แม้ผู้เจริญกรุณา มุทิตา อุเบกขา ก็เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น
พรหมจึงเป็นผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ มีเมตตาเป็นต้น ที่เรียก
ว่า **พรหมวิหารธรรม** (ธรรมเป็นเครื่องอยู่ของพรหม) อยู่เสมอ พรหม
ประกอบด้วยวิหารธรรม นั้นใด แม้มารดาบิดาก็มีเมตตา กรุณา มุทิตา
และอุเบกขา เป็นคุณธรรมประจำใจ ฉะนั้นเหมือนกัน

เมตตา มารดาบิดามีความรักเอ็นดูในบุตร เช่น ในเวลาตั้งครรภ์
ท่านเอามือลูบท้องเบาๆ นึกถึงบุตรน้อยๆ ก็เกิดจิตเมตตารักใคร่ว่า
ลูกน้อยของแม่ ขอให้ลูกมีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง อย่ามีโรค อย่ามี
ความทุกข์ใดๆ ขอให้มีความสุขนะลูกรัก อีกไม่นานแม่จะได้เห็นลูก
น้อยที่น่ารักของแม่แล้ว พอได้เห็นบุตรน้อยคลอดออกมามีร่างกาย
สมบูรณ์แข็งแรงก็เกิดความรักความเมตตา

กรุณา มารดาบิดามีความสงสารเมื่อเห็นบุตรมีความทุกข์ เช่น
ในเวลาบุตรน้อยนอนนอนอยู่บนที่นอน ฎุกยุงหรือมดกัด หรือไม่สบาย
กายร้องให้อยู่ มารดาบิดาได้ยินเสียงร้องก็รีบมาดู พอเห็นบุตรน้อย
นอนเป็นทุกข์อย่างนั้นก็เกิดความกรุณา ช่วยไต่ยุง ไต่มด แล้วพยายามให้
และเช็ดตัวอย่างทะนุถนอม อุ้มบุตรน้อย หอมแก้ม พุดปลอบโยน

ด้วยความเอ็นดูว่า โอ้...ลูกน้อยของแม่ เจ็บมากไหม แม่ทanyaและเช็ดตัวให้แล้วนะลูก สบายตัวขึ้นแล้วใช่ไหม

มุกิตา มารดาบิดามีความยินดีเมื่อเห็นบุตรได้ดี เช่น ในเวลาบุตรเติบโตขึ้น วิ่งเล่นไปมาอย่างสนุกสนาน รู้จักพูดจาปราศรัย ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน อ่านออกเขียนได้ ประสบความสำเร็จในการศึกษาและการประกอบอาชีพ มารดาบิดาเห็นบุตรมีพัฒนาการ มีความเจริญในชีวิตอย่างนั้น ก็เกิดจิตอ่อนโยน บันเทิง เบิกบานใจ ดีใจว่า ลูกของแม่เก่งมาก แม่ยินดีในความสามารถและความสำเร็จของลูกนะ

อุเบกขา มารดาบิดามีความวางเฉย หมดความห่วงใยในบุตร เช่น ในเวลาที่บุตรแยกไปมีครอบครัว และสามารถเลี้ยงดูภริยาและบุตรได้อย่างมีความสุข มารดาบิดาก็วางใจเป็นกลาง หมดความห่วงใยคิดว่า ตอนนี้ ลูกเราเลี้ยงตนได้ตามธรรมดาของตน เราวางใจ หมดห่วงใยในตัวเขาแล้ว

ฉะนั้น มารดาบิดาจึงเรียกว่า **พรหม** เพราะมีพรหมวิหารธรรมในบุตร ครบทั้ง ๔ คือ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา ตั้งแต่ตอนที่บุตรยังอยู่ในครรภ์ จนถึงแยกไปมีครอบครัวอย่างมีความสุข

มารดา บิดา เรียกว่า บุรพาจารย์

บุพพาจริยา แปลว่า อาจารย์คนแรก อาจารย์ก่อนอาจารย์ทั้งหมด มาจาก **บุพพุ** แปลว่า ก่อน เมืองแรก เมืองต้น และ **อาจริยา** แปลว่า อาจารย์

บุพพุติ **บุพพุตี** **บุพพุพี** เมืองแรกที่เต็ม ชื่อว่า **บุพพะ** (เมืองแรก, ก่อน)

ลิสฺसानํ หิตสุขํ อา ภุโส จรตีติ อาจารย์โย ผู้บำเพ็ญประโยชน์สุขแก่ลูกศิษย์อย่างแรงกล้า ที่ชื่อว่า อาจารย์ยะ (อาจารย์) **อาทิโต จาเรติ ลิกขาเปตีติ อาจารย์โย** ผู้ที่สอนให้ลูกศิษย์ศึกษาตั้งแต่ต้น ชื่อว่าอาจารย์

มารดาบิดา เรียกว่า บุรพาจารย์ อาจารย์คนแรก เพราะท่านทั้ง ๒ เป็นคนแรกที่สอนบุตรตั้งแต่แรกเกิด เช่น สอนลูกว่า... นุ่งอย่างนี้ ยืนอย่างนี้ คนนี้เรียกว่าพ่อ คนนี้เรียกว่า แม่ เมื่อโตขึ้นสอนให้รู้จักการใส่เสื้อผ้า ทานอาหาร ทำงานบ้าน สอนให้รู้สิ่งใดดี สิ่งใดชั่ว สิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ สอนให้รู้จักมารยาท และการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมโลก

ต่อมา ในเวลาบุตรเติบโตขึ้นเมื่อเข้าศึกษาวิชาทางโลก ก็มีอาจารย์อื่นๆ ตั้งแต่ชั้นปฐมวัยศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา หรือหากเข้าศึกษาวิชาทางธรรมก็มีอาจารย์อื่นๆ เช่น อาจารย์ผู้ให้สัจจะและศีล อาจารย์ผู้ให้บรรพชา อาจารย์ผู้สอนพระพุทธรูปพจน์ อาจารย์ผู้ให้อุปสมบท อาจารย์ผู้สอนให้บรรลุมรรคผล อาจารย์เหล่านั้นทั้งหมด ชื่อว่า **ปัจฉาจารย์** อาจารย์ภายหลัง

มารดา บิดา เป็น อาหุเนยยบุคคล

อาหุเนยยา แปลว่า ผู้ควรรับวัตถุที่บุตรพึงนำมาบูชา คือให้ในมารดาบิดาผู้มีคุณ

ปุตตานํ อาหุตํ ปหุตํ อภิสงฺขตํ อนนฺปนานาํ อรหฺนฺตีติ อาหุเนยยา
มารดา บิดา เรียกว่า อาหุเนยยะ เพราะเป็นผู้ควรรับปัจจัย ๔ มีข้าว และน้ำเป็นต้น ที่บุตรทั้งหลายนำมาบูชา ต้อนรับ จัดแต่ง

เพราะมารดาบิดาเป็นผู้มีคุณมากมายดังกล่าวแล้ว จึงเป็นผู้ควรรับปัจจัย ๔ ได้แก่ เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม อาหาร น้ำดื่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค และสิ่งของอื่นๆ สมควรที่บุตรทั้งหลายนำมาให้ มาบูชา

มารดา บิดา เป็นผู้อนุเคราะห์บุตรของตน

ปชาย อนุภมฺภาติ อตฺตโน ปุตฺตานํ อนุคฺคหกา มารดาบิดา เป็นผู้อนุเคราะห์ประชาคือบุตรของตน ความจริง มารดาบิดาถึงจะต้อง ตัดชีวิตสัตว์อื่น จะต้องเสียทรัพย์ที่มีอยู่ของตน ก็จะต้องประคับประคอง เลี้ยงดูบุตรให้อยู่รอดปลอดภัย มารดาบิดาจึงเรียกว่าพรหม เป็นต้น เพราะท่านทั้ง ๒ มีอุปการะมากแก่บุตร เป็นผู้บำรุงเลี้ยงลูกน้อยด้วยการให้ดื่มให้น้ำนมที่แปรเปลี่ยนมาจากโลหิตในนหทัย ด้วยการป้อนข้าว และน้ำเป็นต้น จนเติบโตใหญ่และมีชีวิตเป็นสุขในปัจจุบัน ถ้าในวันแรกที่บุตรเกิดมาในโลก มารดาบิดาจับเท้าทั้ง ๒ ข้างแล้วโยนในป่า ในน้ำ หรือในเหว บุตรก็ไม่มีโอกาสได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่น่าดูในโลกนี้ เพราะท่านทั้ง ๒ ไม่ทำอย่างนั้น แต่ได้เลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ จึงได้ชื่อว่า **ผู้แสดงโลกนี้แก่บุตร**

การตอบแทนอุปการคุณมารดาบิดาเป็นมงคล

เพราะเหตุที่มารดาบิดามีอุปการะมาก หวังประโยชน์อนุเคราะห์ บุตรทั้งหลาย มารดาบิดาแลดูบุตรที่เล่นอยู่ข้างนอก เดินมาเมื่อตัว เปื้อนฝุ่น ก็เช็ดฝุ่นให้ จูบและจุมพิตศีรษะ เกิดความรักเอ็นดู ฉะนั้น แมื่บุตรทั้งหลายใช้ศีรษะทูนมารดาบิดาไว้ถึงร้อยปี ก็ไม่สามารถจะทำ ปฏิการะ หรือสนองคุณของมารดาบิดาได้ และเพราะเหตุที่ท่านเป็นผู้ดูแลบำรุงเลี้ยงแสดงโลกนี้เสมอด้วยพรหม เป็นบูรพาจารย์ ฉะนั้น บุตรผู้บำรุงมารดาบิดาจึงได้รับการสรรเสริญในโลกนี้ และได้รับความ สุขในสวรรค์ในโลกหน้า

อนึ่ง ผู้ใดบำรุงมารดาบิดา ด้วยการทำให้ท่านทั้งสองเกิดความ เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ให้เป็นผู้สมบุรณ์ด้วยศีล ให้ท่านได้เป็นนักบวช ผู้นั้นเป็นยอดของผู้บำรุงมารดาบิดา การบำรุงมารดาบิดาของผู้นั้น

เป็นการตอบแทนอุปการคุณที่มารดาบิดาทำมาแล้ว พระศาสดาตรัสว่าเป็นมงคล เพราะเป็นปทัฏฐานแห่งประโยชน์เป็นอันมาก ทั้งในปัจจุบันและในภายภาคหน้า

บุตรพึงตอบแทนคุณมารดาบิดาอย่างไร

เมื่อบุตรได้ทราบว่ มารดาบิดาเป็นพรหม บุรพจารย์ อาหุเนยยบุคคล อย่างนี้แล้ว พึงตอบแทน ด้วยการนอบน้อมและสักการะสมดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน สพรหมกสูตร และโสณนันทชาดกว่า

ตสฺมา หิ เน นมสฺเสยฺย สกฺกเรยฺย จ ปณฺหิตีโต
อนนฺเนน อโถ ปาเนน วตฺถเณน สยเนน จ
อจฺฉาทเนน นหปเนน ปาทานํ ไชวเนน จ.

(อง. ติก. ๒๐/๑๖๘, พุ. ชา. ๒๘/๕๗)

เพราะฉะนั้นแล บัณฑิตพึงนมนัสการและสักการะมารดาบิดาเหล่านั้น ด้วยข้าว น้ำ ผ้า ที่นอน การอบกัลิน การให้อาบน้ำ และการล้างเท้า

มารดาบิดามีอุปการะมาก บำรุงเลี้ยง และแสดงโลกนี้แก่บุตร ฉะนั้น บุตรผู้เป็นบัณฑิตมีปัญญา จึงควรตอบแทนบุญคุณด้วยกิจ ๒ ประการ คือ นมนัสการ และสักการะ

นมนัสการ คือ ด้วยการนอบน้อมกราบไหว้ ได้แก่ ในเวลาเย็น และในเวลาเช้า บุตรพึงไปหาท่านแล้วน้อมกราบด้วยคิดว่า ท่านทั้งสองนี้เป็นบุญเขตยอดเยี่ยมของเรา

แต่ไม่ต้องบอกว่า จงจับที่ผ้ากาสาละนี้ เมื่อมารดาจับผ้ากาสาละแล้ว จึง ดึงมาด้วยทำในใจว่า เรากำลังดึงบริขารมา ถ้ามารดาถลัว ภิกษุควร เดินปลอบใจไปข้างหน้าๆ แต่ถ้ามารดากำลังลอยน้ำไปขึ้นฝั่ง หรือ จับมือภิกษุผู้เป็นบุตรโดยเร็ว ภิกษุก็ไม่ควรสลัดเสียวว่า หลีกไปนะ คนแก่ แต่ควรช่วยเหลือให้ถึงบก ถ้ามารดาตกหล่ม ตกบ่อ ภิกษุควร โยนเชือกหรือผ้าลงไปในหล่มหรือบ่อนั้น เมื่อมารดาจับเชือกหรือผ้า แล้วจึงสาวขึ้น แต่ไม่ควรตะตองตัวมารดา

ภิกษุแม้จะทำยา ให้อาหารบิณฑบาต หรือจิวรแก่มารดาบิดา ก็ไม่มีโทษทางวินัย แต่ถ้าให้แก่คนอื่นก็มีโทษ เพราะฉะนั้น แม่ภิกษุ ก็ควรบำรุงมารดาบิดาด้วยวิธีดังกล่าวแล้ว

การบำรุงมารดาบิดาเป็นวัตรของคฤหัสถ์

การบำรุงเลี้ยงดูมารดาบิดานี้เป็นวัตรเป็นหน้าที่ของคฤหัสถ์ โดยแท้ เพราะผู้ปรนนิบัติเลี้ยงดูมารดาบิดาย่อมได้รับประโยชน์สุขทั้ง ในโลกนี้และโลกหน้า สมดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน สพรหมก- สสูตรและโสถนันทชาดกว่า

ตาย นํ ปาจิรียาย มาตาปีตุสุ ปณฺทิตา
อิเชว นํ ปสฺสนฺติ เปจฺจ สคฺเค ปโมทติ.

(ขุ. ชา. ๒๘/๕๓)

เพราะการปรนนิบัติในมารดาบิดานั้นแล บัณฑิตทั้งหลาย ย่อม สรรเสริญเขาในโลกนี้ จากโลกนี้ไปแล้ว เขาย่อมบันเทิงในสวรรค์

เพราะการปรนนิบัติเลี้ยงดูมารดาด้วยการนอบน้อมและสักการะ นั้น มนุษย์ผู้เป็นบัณฑิตทั้งหลายจึงสรรเสริญคนที่เลี้ยงดูมารดาบิดา นั้นว่า บุคคลผู้นี้ก็เอื้อกูลมารดา ก็เอื้อกูลบิดา บำเพ็ญข้อปฏิบัติที่ทำให้ ดำเนินไปสู่สวรรค์ บุคคลผู้เลี้ยงดูมารดาบิดา เมื่อละจากโลกนี้ไปสู่

โลกหน้า ดำรงอยู่ในสวรรค์ บ้านเทิง ร่าเริง ตั้งแต่ต้น ปราโมทย์
ผลิตเพลินอยู่โดยประการต่างๆ ด้วยทิพยสมบัติทั้งหลาย

พระศาสดาทรงสรรเสริญผู้บำรุงเลี้ยงคุณารดาบิดา

มีเรื่องเล่าว่า บุตรเศรษฐีคนหนึ่ง ในกรุงสาวัตถีฟังพระศาสดา
เทศนาแล้วบวชเป็นพระภิกษุ เล่าเรียนธรรม ๕ ปี เรียนกรรมฐานใน
สำนักพระอุปัชฌาย์ จบแล้วออกจากวัดพระเชตุวันไปอาศัยอยู่ในป่า
ของหมู่บ้านชายแดน ส่วนมารดาบิดาของท่าน หลังจากท่านบวชแล้ว
ทรัพย์สินสมบัติในเรือนก็ร่อยหรอลง เห็นแล้วน่าสงสารยิ่งนัก ถือภาชนะ
เที่ยวขออาหาร ได้อาศัยผาเรือนคนอื่นหลับนอนในแต่ละวัน

ต่อมา พระภิกษุนั้นได้ทราบข่าวความทุกข์ยากของมารดาบิดา
จึงคิดว่า ถึงเราจะพากเพียรในป่า ๑๒ ปี ก็ยังไม่อาจบรรลุมรรคผลได้
เราเป็นคนอภัพ บวชต่อไปก็ไร้ประโยชน์ เราลาสิกขาเป็นคฤหัสถ์
เลี้ยงดูมารดาบิดาและภรรยาแทน เบื้องหน้าก็จะได้ไปสวรรค์ จึงได้
ออกจากป่า เดินทางถึงเมืองสาวัตถีตามลำดับ คิดว่าวันนี้เราเข้าเฝ้า
พระศาสดาฟังธรรม วันพรุ่งนี้จึงจะเยี่ยมมารดาบิดาแต่เช้าตรู่ จากนั้น
เข้าไปในวัดพระเชตุวัน

วันนั้น เวลาใกล้รุ่ง พระศาสดาทรงตรวจดูสัตว์โลก ทรงเห็น
อุปนิสัยแห่งปฐมมรรคของพระภิกษุนั้น พอท่านมานั่ง ทรงพรรณนา
คุณของมารดาบิดาด้วยมาตาปิโตโปสกสูตร ท่านฟังจบแล้วคิดว่า เรา
มาด้วยตั้งใจ จะเป็นคฤหัสถ์เลี้ยงดูมารดาบิดา แต่พระศาสดาตรัสว่า
เป็นนักบวชอยู่นี้แหละก็เลี้ยงดูมารดาบิดาได้ นี่ถ้าเราไม่เข้าเฝ้า
พระศาสดาก่อนไป ก็พึงเสื่อมจากการบวช เช่นนี้ ต่อไปนี้ เรายัง
เป็นนักบวชอยู่นี้แหละ จะเลี้ยงดูมารดาบิดา

วันรุ่งขึ้น เมื่อท่านได้รับสลากแล้วเข้าไปยังหมู่บ้าน รับข้าวต้ม และข้าวสวยแล้วให้มารดาบิดา ส่วนตนก็เที่ยววิณฑนาต ฉันทเสร็จแล้วก็ทำที่อยู่ให้มารดาบิดา นับแต่นั้นท่านก็ปรนนิบัติเลี้ยงดูเป็นประจำ เมื่อท่านทำอยู่อย่างนี้ บางวัน หลังจากท่านให้อาหารมารดาบิดาแล้ว ตนเองก็เที่ยววิณฑนาต เมื่อได้ก็ฉัน เมื่อไม่ได้ก็ไม่ฉัน แต่วันที่ไม่ได้มีมากกว่า เมื่อท่านได้ผ้าอาบน้ำฝน หรือผ้าชนิดอื่นๆ ก็ให้มารดาบิดา ส่วนตัวท่านเอาผ้าเก่าที่มารดาบิดาใช้สอยแล้วมาปะ มาย้อมแล้วใช้สอย ท่านถูกความกังวลในการเลี้ยงดูมารดาบิดาบีบคั้นอย่างนั้น จึงชูปผอม ผิวพรรณก็หม่นหมอง ภิกษุทั้งหลายเห็นเข้าจึงถาม ได้ฟังที่ท่านเล่า แล้วก็ตำหนิตาน แล้วไปกราบทูลพระศาสดา

พระพุทธองค์รับสั่งให้เรียกท่านมาทั้งที่ทรงทราบเรื่องราว แต่ทรงรับสั่งให้เล่าเรื่องราวให้ฟังจนจบ จากนั้นทรงประทานสาธุการ ทรงประสงค์จะประกาศความประพฤตินี้ในกาลก่อนของพระองค์เอง จึงตรัสว่า ภิกษุ... คนที่เธอเลี้ยงดูเป็นอะไรของเธอ ท่านทูลตอบว่า เป็นมารดาบิดาของข้าพระองค์พระเจ้าข้า พระศาสดาทรงประทานสาธุการ ๓ ครั้ง ว่า สาธุ สาธุ สาธุ แล้วตรัสว่า เธอตั้งอยู่ในทางที่เราดำเนินไปแล้ว แม้เราก็เคยเลี้ยงดูมารดาบิดามาก่อน จากนั้นตรัสสุวรรณสามชาดก ในมหานิบาต แล้วตรัสว่า ภิกษุทั้งหลายการเลี้ยงมารดาบิดาเป็นวงศ์ของบัณฑิตทั้งหลาย จากนั้น ทรงประกาศสังขจะทั้งหลายในเวลาจบสังขจะ ภิกษุนั้นได้เป็นพระโสดาบัน

บุตรผู้เลี้ยงดูมารดาบิดาย่อมพ้นจากภัยอันตราย

บุคคลผู้บำรุงเลี้ยงดูมารดาบิดา แม้ถูกยิงด้วยลูกศรอาบยาพิษ ก็พ้นจากทุกข์คือความตาย อย่างเช่นสุวรรณสามโพธิสัตว์

ในอดีตกาล พระโทธิสัตว์เป็นดาบสชื่อสุวรรณสาม อยู่ในอาศรมที่ท่าลัทธิกะประทาน ใกล้ฝั่งแม่น้ำชื่อมิลลัมมตา ในกรุงพาราณสี ปรนนิบัติมารดาบิดาตาบอด สมัยนั้นกษัตริย์กรุงพาราณสีพระนามว่า กปิลยักษ เพราะพระองค์มีความโลภในเนื้อ (กวาง, สัตว์ที่มีหนังเป็นประโยชน์) จึงทรงมอบราชสมบัติแก่พระมารดา เสด็จไปสู่วป่าหิมพานต์ พระองค์เดียว ทรงฆ่าเนื้อแล้วเสวยเนื้อ พลังเสด็จเที่ยวไปถึงที่นั่น ทรงพรอยเท้าเนื้อที่ทำตกน้ำดื่มของสามดาบส จึงทรงทำซุ้มด้วยกิ่งไม้ ช้อนพระองค์อยู่ พอถึงเวลาเย็น ทรงเห็นสามดาบสเดินมาพร้อมฝูงเนื้อติดตามห้อมล้อม อาบน้ำเสร็จแล้วกำลังจะไป จึงยิงลูกศรอาบยาพิษ พระโทธิสัตว์พอถูกยิงก็ล้มลงนอน ขณะที่ยอมหากินทำผิดอยู่ ได้พุดจาอ่อนหวาน พระราชาทรงสดับวาจาเช่นนั้น ทรงดำริว่า ผู้นี้แม่ถูกเรายิงล้มลงแล้ว ยังไม่ด่าไม่ตำหนิเรา แต่กลับร้องเรียกด้วยถ้อยคำน่ารัก พอเสด็จไปใกล้ ทรงเห็นสามดาบสเจ็บปวดทรมานก็ทรงกันแสง

ขณะนั้น เทพธิดาชื่อ วสุนธรี อยู่ประจำที่เขาคันธมาทน์ เคยเป็นมารดาพระมหาสัตว์ในอัมตภาพที่ ๗ รู้เหตุนี้แล้วคิดว่า ถ้าเราไม่ไปที่นั่น พ่อสามบุตรเราจะตาย เมื่อเขาตาย มารดาบิดาของพ่อสามก็อดอาหารซูบผอมตาย แม้พระราชาก็จะมีพระหทัยแตกสิ้นพระชนม์ แต่เมื่อเราไป พระราชาจะเสด็จไปอาศรม แล้วพามารดาบิดาของพ่อสามมา เมื่อมาแล้วจะทำสังจกิริยา เราเองก็จะทำ ด้วยวิธีนี้ บุตรเราจะได้ชีวิต แม้มารดาบิดาของเขาจะหายจากตาบอด ฝ่ายพระราชาก็ทรงสดับเทศนาของพ่อสามแล้วเสด็จไปสู่พระนคร ทรงทำบุญทั้งหลาย มีทานเป็นต้น ครองราชสมบัติโดยธรรม แล้วจักเกิดในสวรรค์ เมื่อเทพธิดาคิดอย่างนี้แล้ว จึงไปที่นั่นไปปรากฏกายให้เห็น ยืนในอากาศกล่าวว่า

มหาราชเจ้า พระองค์จงทรงเลี้ยงคนตาบอดทั้งสองนั้นเหมือนพ่อสามเถิด เมื่อเป็นอย่างนั้น พระองค์จะไปสู่สุคติ

พระราชาสถดับค่านันแล้ว เสด็จไปอาศรมเพื่อเลี้ยงดูมารดาบิดาของสามดาบสทรงเล่าเรื่องราวทั้งหมด เมื่อมารดาบิดาของสามดาบสทูลว่า มหาราชเจ้า ถ้าอย่างนั้น ขอพระองค์โปรดนำข้าพเจ้าทั้ง ๒ ไปที่นั่นด้วยเถิด ก็ทรงนำท่านทั้ง ๒ ไปหาสุวรรณสาม เมื่อมารดาบิดาของสามดาบสมาถึง ก็ได้ทำสังจกิริยา สามดาบสนอนพลิกตัว จากนั้นเทพธิดาได้ทำสังจกิริยา พอจบสังจกิริยา สามดาบสก็หายโรค ลูกขึ้นได้ ความอัศจรรย์ทุกอย่าง คือ การหายโรค การหายจากตาบอด อรุณขึ้น และการที่ชนทั้ง ๔ นั้นปรากฏในอาศรม ด้วยอานุภาพแห่งเทพธิดา ได้มีในขณะเดียวกัน

ต่อมา พระโพธิสัตว์แสดงธรรมแก่พระราชาวา บุคคลผู้เลี้ยงดูมารดาบิดาโดยธรรม แม้เทวดาก็ช่วยแก้ไข นักปราชญ์ก็สรรเสริญเขาในโลกนี้ ในโลกหน้าเขาก็บันเทิงในสวรรค์ แล้วแสดงราชธรรมจรिया ๑๐ ประการว่า ขอให้พระราชาทรงประพฤติราชธรรมในพระมารดาพระบิดา ในพระโอรสและพระชานา เป็นต้น เพราะเป็นเหตุให้ผู้ประพฤติกไปสู่สวรรค์ และสุดท้ายขอให้พระราชาทรงประพฤติธรรมเทวดามีพระอินทร์เป็นหัวหน้า พร้อมทั้งพรหม บรรลุทิพย์ คือ ได้ยศอันเป็นทิพย์ในเทวโลกและพรหมโลก เพราะธรรมคือสุจริตมีกายสุจริต เป็นต้น ที่ตนประพฤติดีแล้วในโลกนี้ ฉะนั้น ขอพระองค์แม่สละพระชนม์ก็อย่าทรงประมาทธรรม

พระราชาทรงสถับค่านันแล้ว มีพระราชหฤทัยยินดี ทรงรับศีล ๕ ทรงไหว้พระโพธิสัตว์ เสด็จไปยังพระนครของพระองค์ ทรงทำบุญ มีทาน เป็นต้น ทรงครองราชย์สมบัติโดยธรรม เมื่อสิ้นพระชนม์แล้ว ได้เสด็จเข้าถึงสวรรค์ ฝ่ายพระโพธิสัตว์ทำทานและอภิญญาให้บังเกิด แล้วเข้าถึงพรหมโลกพร้อมกับมารดาบิดา

ทิศเบื้องหน้าคือมารดาบิดา บุตรพึงบำรุงอย่างไร

มารดาบิดา เรียกว่า ทิศเบื้องหน้า เพราะเป็นผู้มีอุปการะเลี้ยงดูบุตรมาก่อน บุตรพึงบำรุงด้วยฐานะ ๕ ประการ คือ

๑. **เราอันท่านเลี้ยงแล้ว จักเลี้ยงท่านตอบ** เราเป็นผู้ที่มารดาบิดาเลี้ยงดูตั้งแต่เกิด ด้วยการทำให้บุตรได้รับความสุขและปราศจากความทุกข์ต่างๆ ให้ดื่มดื่มนม ให้ข้าวปลาอาหารจนเติบโต คราวป่วยท่านดูค้ำมูก เช็ดน้ำมูกให้ อาบน้ำให้ แต่งตัวให้ เลี้ยงดู ประคับประคองบุตร ฉะนั้น เราจะเลี้ยงมารดาบิดาผู้แก่ด้วยกิจ เช่นการล้างเท้า ให้อาบน้ำ ให้ข้าวต้ม ข้าวสวยเป็นต้น

๒. **จักช่วยทำกิจของท่าน** เราจักพักกิจการงานของตนไว้ ไปทำกิจที่เกิดขึ้นในเรือนของมารดาบิดา

๓. **จักดำรงวงศ์สกุล** เราจะไม่ให้สมบัติของมารดาบิดา มีนาเงินทอง เป็นต้น หนีหายไป จะรักษาไว้ จะนำมารดาบิดาออกไปจากวงศ์ที่ไม่ตั้งอยู่ในธรรม แล้วตั้งไว้ในวงศ์ที่ตั้งอยู่ในธรรม จะไม่ตัดทอนภักดีทั้งหลายที่วงศ์สกุลนำมาแล้ว แต่จะให้เป็นไปด้วยดี

๔. **จักปฏิบัติตนให้เป็นผู้ควรรับทรัพย์มรดก** เราจักประพฤติตนอยู่ในโอวาทของมารดาบิดา เพราะมารดาบิดาย่อมถึงการตัดขาดคือสละบุตรที่ไม่ประพฤติตนอยู่ในโอวาทของตน ผู้ปฏิบัติผิด ทำให้ไม่เป็นบุตร บุตรเช่นนั้นเป็นผู้ไม่ควรรับทรัพย์มรดก แต่จะทำบุตรผู้ประพฤติตนอยู่ในโอวาทให้เป็นเจ้าของสมบัติในสกุล

๕. **เมื่อท่านล่วงลับไปแล้ว** จักตามเพิ่มทักษิณาให้ เราจักทำการให้ส่วนบุญแก่มารดาบิดา ตามเพิ่มทานให้ ตั้งแต่วันที่ ๓ เพื่อให้ท่านนั้นถึงแก่มารดาบิดาที่ล่วงลับไป

ถามว่า ทานนั้นจะถึงมารดาบิดาผู้ล่วงลับไปแล้วหรือไม่ เรื่องนี้ พระศาสดาตรัสแก่ชาณฺโณโสณิพราหมณ์ มีใจความว่า ทานที่มีตรและ อำมาตย์ หรือญาติสาโลหิต ตามสั่งให้ ย่อมไม่สำเร็จแก่ผู้ล่วงลับที่เกิด เป็นสัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน มนุษย์และเทวดา เพราะสัตว์นรก ดำรง อดภาพอยู่ได้ด้วยอาหารคือกรรมเป็นเหตุเกิดในนรก สัตว์เดรัจฉาน ดำรงอดภาพอยู่ได้ด้วยหญ้าและใบไม้ เป็นต้น มนุษย์ดำรงอดภาพอยู่ ได้ด้วยข้าวสุกและขนม เป็นต้น และเทวดาดำรงอดภาพอยู่ได้ด้วย สุขาโภชน์ เป็นต้น แต่ทานที่มีตรและอำมาตย์ หรือญาติสาโลหิต ตาม สั่งให้ ย่อมสำเร็จแก่ผู้ล่วงลับที่เกิดในเปรตวิสัย เพราะเปรตยอมดำรง อดภาพอยู่ได้ในเปรตวิสัยด้วยของไม่สะอาด มีน้ำลายและน้ำมูก เป็นต้น หรือด้วยทานที่มีตรและอำมาตย์ หรือญาติสาโลหิตของเขาตามสั่งให้ ถ้าญาติสาโลหิตผู้ล่วงลับไปไม่เข้าถึงฐานะบริโศคทานนั้นได้ ญาติ สาโลหิตอื่นๆ ผู้ล่วงลับไปที่เข้าถึงฐานะคือเกิดเป็นเปรตยอมบริโศค ทานนั้น เพราะโอกาสที่บุคคลจะว่างเว้นจากญาติสาโลหิตผู้ล่วงลับไป แล้วโดยกาลช้านานนี้ ย่อมไม่มี

ถามว่า ถ้าทานที่ตามสั่งให้ไม่สำเร็จแก่ผู้ล่วงลับไป เพราะไม่อยู่ในฐานะที่จะบริโศคทานนั้นได้ เช่น เกิดเป็นสัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น ใครจะบริโศคทานนั้น **ตอบว่า** ฐานะที่จะพึงว่างจากญาติสาโลหิต ผู้ล่วงลับไปแล้ว โดยกาลช้านานนี้ไม่ใช่ฐานะ ไม่ใช่โอกาส ถึงอย่างไร แม้ทายกผู้ถวายทานก็ไม่ไร้ผล คือ ทายกมุ่งหมายผู้ใดจึงให้ทาน ทานนั้นจะสำเร็จก็ตาม ไม่สำเร็จก็ตาม ทายกย่อมได้ผลแห่งทานนั้น แน่نون

ถ้าญาติทั้งหลายถวายทานแล้ว กล่าวว่ **“อิหฺ โน ญาติินฺ โหตุ** ขอทานนี้จึงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า” เปรตทั้งหลายเหล่านั้น ไปในที่นั้นแล้วอนุโมทนาทานนั้นก็ถึงแก่เปรตเหล่านั้น และเปรตเหล่านั้น ได้สมบัติ เหมือนพวกเปรตที่เคยเป็นญาติของพระเจ้าพิมพิสาร

บุตรผู้เลี้ยงดูมารดาบิดาได้รับประโยชน์เกื้อกูลในปัจจุบัน

ทิศเบื้องหน้าคือมารดาบิดาที่บุตรเลี้ยงดูแล้ว ย่อมอนุเคราะห์บุตรด้วยฐานะ ๕ ประการ คือ ห้ามบุตรจากความชั่ว ให้บุตรตั้งอยู่ในความดี ให้ศึกษาศิลปะ จัดหาภรรยาที่สมควรให้ มอบทรัพย์มรดกให้ในเวลาสมควร

๑. **ห้ามบุตรจากความชั่ว** มารดาบิดากล่าวโทษที่บุตรทำกรรมชั่ว เช่น ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เป็นต้น ที่บุตรกำลังทำในปัจจุบันและจะทำในอนาคต ย่อมห้ามว่าลูกอย่าทำบาปกรรมเช่นนั้นนะ ย่อมติเตียนแม้บาปกรรมที่บุตรทำแล้ว

๒. **ให้บุตรตั้งอยู่ในความดี** บางครั้งมารดาบิดาต้องเอารางวัลมาให้บุตร แล้วใช้ให้ทำกุศล เช่น การสมาทานศีล เป็นต้น เหมือนอย่างอนาถปิณฑิกเศรษฐี

เศรษฐีพูดกะบุตร ชื่อกาฬะ ที่ไม่ทำกุศลมีการเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าเป็นต้นว่า ลูก จงรักษาอุโบสถ ฟังธรรมในวัดแล้วกลับมา พ่อจะให้ทรัพย์ ๑๐๐ กหาปณะ นายกาฬะอยากได้ทรัพย์จึงรักษาอุโบสถ ไปถึงวัดแล้วไม่ยอมฟังธรรม นอนหลับอยู่ในที่สบาย รุ่งเช้าก็กลับบ้าน เมื่อยังไม่ได้ทรัพย์ก็ไม่ยอมทานข้าว รุ่งเช้าวันหนึ่งเศรษฐีบอกว่า ลูก จงเรียนธรรมะบทหนึ่งในสำนักพระศาสดาแล้วจึงกลับมา พ่อจะให้ลูก ๑,๐๐๐ กหาปณะ เขาต้องการเรียนธรรมะบทเดียวแล้วหนีไป แต่พระศาสดาทำให้เขากำหนดจดจำไม่ได้ เขาจึงลืมธรรมะบทนั้น จึงคิดว่า จะเรียนธรรมะบทต่อๆ ไป ขณะยืนฟังอยู่ ได้เป็นพระโสดาบัน วันรุ่งขึ้น กลับบ้านพร้อมกับพระศาสดา นึกเลอะใจเพราะเศรษฐีเอาทรัพย์มาให้ต่อหน้าพระศาสดา ไม่อยากจะรับห่อทรัพย์ ๑,๐๐๐ กหาปณะ ที่บิดาส่งให้

๓. **ให้ศึกษาศิลปะ** มารดาบิดาทราบว่าบุตรตั้งอยู่ในโอวาทของตน จึงให้ศึกษาศิลปะวิชาการต่างๆ ที่ไม่มีโทษ ในสมัยก่อน เช่น มุขธา คือการตั้งสัญญาณไว้ที่ข้อมือทั้งหลาย แล้วนับด้วยปลายนิ้วมือโดยนัยว่า เมื่อจับข้อมือนั้นแล้ว เป็น ๑๐๐ เมื่อจับข้อมือนั้นเป็น ๑,๐๐๐ เป็นต้น ในสมัยนี้ ก็คือให้เข้าเรียนในโรงเรียนตั้งแต่ชั้นปฐมวัยศึกษาถึงอุดมศึกษา

๔. **จัดหาภรรยาที่สมควรให้** มารดาบิดาจัดหาภรรยาที่สมควร คือคู่ควรกันด้วยสกุล มารยาท รูปร่าง โภคทรัพย์ และบริวาร เป็นต้น

๕. **มอบทรัพย์มรดกให้ในเวลาสมควร** มารดาบิดาย่อมให้ทรัพย์ในสมัย ๒ คือ ๑. **นิจจสมัย** สมัยที่ให้ทรัพย์เนื่องๆ เช่น มารดาบิดาให้โอวาทบุตรว่า ลูกจงลุกขึ้นๆ ถือเอาโภคทรัพย์นี้ โภคทรัพย์นี้เป็นเสบียงของลูก ลูกจงใช้โภคทรัพย์นี้ทำกุศล ๒. **กาลสมัย** สมัยที่สมควรจะให้ เช่น มารดาให้ในกาลที่ไว้จุดตอนเป็นเด็ก เมื่อบุตรธิดาเป็นหนุ่มสาว เมื่อบุตรธิดาแต่งงานมีครอบครัว หรือในกาลที่ให้โอวาทบุตรผู้นอนบนเตียงเป็นที่ตาย ในปัจฉิมกาลว่า ลูกจงทำกุศลด้วยโภคทรัพย์นี้

สรุป

ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย หัวข้อพุทธภาษิตที่ตั้งไว้ในเบื้องต้นว่า **พुरुหมาดิ มาตาปิโตร** เป็นต้น ก็มีอรรถาธิบายขยายความดังกล่าวแล้ว ส่วนใจความสำคัญของธรรมภาษิตนี้ มีดังนี้

มารดาบิดาคือผู้กำเนิดบุตร เป็นผู้อนุเคราะห์บุตรของตน คืออุปการะบำรุงเลี้ยงดูบุตรตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ให้สามารถเลี้ยงตนและครอบครัวได้ เป็นผู้แสดงโลกนี้แก่บุตร ฉะนั้น จึงเรียกท่านทั้ง ๒ ว่า พรหม เพราะมีเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขาในบุตร, บุรพาจารย์ เพราะเป็นอาจารย์คนแรกของบุตร เช่น สอนให้นั่ง ให้ยืน ให้พูด เป็นต้น, อาหุเนยบุคคลของบุตร เพราะเป็นผู้ควรรับปัจจัย ๔ ที่บุตรนำมาบูชา เพราะฉะนั้น บุตรผู้เป็นบัณฑิตพึงตอบแทนด้วยกิจ ๒ อย่าง คือ ด้วยการกราบไหว้และสักการะคือปัจจัย ๔ และด้วยฐานะ ๕ ประการ เช่น เราอันท่านเลี้ยงมาแล้ว จักเลี้ยงท่านตอบ เป็นต้น เพราะบุตรทั้งหลายผู้ปรนนิบัติเลี้ยงดูมารดาบิดานั้น บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญในโลกนี้ ละจากโลกนี้ไปแล้วก็ดำรงอยู่ในสวรรค์ บ้านเทิง ราเริง ด้วยทิพยสมบัติ และมารดาบิดาย่อมสงเคราะห์ด้วยฐานะ ๕ ประการ เช่น ห้ามบุตรจากความชั่ว ให้ตั้งอยู่ในความดี เป็นต้น มีนัยดังพรรณนามาฉะนี้

๔

วางใจอย่างไรเมื่อไปงานศพ

งานศพหรือที่เรียกว่างานฌาปนกิจ เป็นงานที่ญาติหรือผู้เกี่ยวข้องจัดขึ้น เพื่ออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่ผู้วายชนม์ คนที่ทราบข่าวก็จะมาร่วมบุญกับเจ้าภาพ ในงานเช่นนี้ มีการบำเพ็ญบุญหลายอย่าง เช่น ถวายทาน รักษาศีล เป็นต้น และที่สำคัญคือการฟังพระสวดพระอภิธรรม

พระอภิธรรม ญาติโยมส่วนใหญ่ฟังไม่รู้เรื่อง แปลไม่ออก ไม่เข้าใจความหมาย ไม่รู้ว่าฟังแล้วได้ประโยชน์อะไร จึงไม่เห็นความสำคัญ และฟังไปตามประเพณีเท่านั้น

ความจริงการจัดงานศพที่ดี การฟังพระสวดพระอภิธรรมที่ดี เป็นบุญใหญ่ของเจ้าภาพและผู้มาร่วมงาน เป็นการอุทิศส่วนบุญที่ได้ทำแล้วแก่ผู้วายชนม์ด้วย ดังนั้น **การวางใจที่ถูกต้อง**เท่านั้น ที่จะช่วยให้ทุกคนได้รับประโยชน์สูงสุดจากงานนี้

ฉะนั้นวันนี้เอาตมาจะได้นำธรรมเทศนาที่พูดถึงเรื่องการบำเพ็ญบุญ และการวางใจเมื่อไปงานศพ ซึ่งเอาตมาได้แสดงไว้แก่คณะเจ้าภาพและญาติโยมในงานฌาปนกิจ ณ วัดแห่งหนึ่ง จึงขอให้ญาติโยมทั้งหลายได้นำสาระจากเทศนาต่อไปนี้ เป็นแนวทางในการวางใจให้ถูกต้องสืบไป

มางานศพได้บุญกิริยาวัตถุอะไรบ้าง

ในงานศพ ญาติโยมทั้งหลายได้ตั้งจิตเป็นกุศลว่า วันนี้จะไปทำบุญ ด้วยการเป็นเจ้าภาพบ้าง ไปร่วมฟังสวดพระอภิธรรมบ้าง ให้แก่ผู้วายชนม์ ด้วยจิตที่คิดว่าจะไปทำบุญ ด้วยการฟังพระสวดอภิธรรม ซึ่งเป็นธัมมัสสวนมัยกุศล แต่พอมาถึงงานแล้ว ได้เพิ่มบุญเพิ่มกุศลอีกหลายอย่าง คือ

ทานมัยกุศล ได้ถวายทาน **ศีลมัยกุศล** ได้รักษาศีล **ภาวนามัยกุศล** ได้เจริญภาวนา **อปเจียนมัยกุศล** ได้อ่อนน้อมถ่อมตน ได้ทำความเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ **เวทย์วิจจมัยกุศล** ได้ช่วยชวนช่วยกิจต่างๆ

หลังจากนั้นต่อมา **ปัตติทานมัยกุศล** ก็จะได้มีการแบ่งส่วนบุญอุทิศส่วนบุญกุศลไปถึงผู้ที่จากไป **ปัตตทานุโมทนามัยกุศล** การอนุโมทนาบุญกุศลซึ่งกันและกัน และ**ธัมมัสสวนมัยกุศล** ได้มีโอกาสฟังพระสวดกิติ ฟังพระแสดงพระธรรมเทศนากิติ ก็เป็นธัมมัสสวนมัยกุศล ส่วน**ธรรมเทศนามัยกุศล** นั้นได้แก่ผู้แสดงธรรมกิติ พระสงฆ์ผู้สวดพระอภิธรรมกิติ หรือญาติโยมผู้บอกข่าวบุญว่าวันนี้จะมีการสวดพระอภิธรรมกิติ ล้วนได้บุญข้อนี้

และบุญข้อสำคัญก็คือ **ทิวฐุชุกรมมัยกุศล** การทำความเห็นให้ถูก ข้อนี้สำคัญมากในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ

ท่าความเห็นให้ถูก จะเห็นอย่างไร ในสิ่งแรกก็คือเห็นว่าสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของของตน มีกรรมเป็นทายาท มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่ง มีกรรมเป็นที่อาศัย ใครทำกรรมใดก็ได้เป็นทายาทของกรรมนั้น นี่ก็เป็นบุญกิริยาวัตร ๓ ประการที่หลายท่านตั้งใจจะมาฟังพระสวด แต่มาแล้วได้บุญกิริยาวัตรครบทั้ง ๑๐ กลับไป

วางใจอย่างไรเมื่อไปงานศพ

ที่สำคัญมากในงานศพมาทำอะไร หลายคนบอกว่ามาแสดงตน ให้เจ้าภาพเห็นหน้า หรืออาจจะมียานข้าวต้มหรืออะไรๆ ตามประเพณี ความจริงหลายๆ ท่านที่มาในงานศพนี้ก็เคยไปในงานศพแล้วหลายครั้ง บางท่านได้ศรัทธาธรรมจากงานศพ บางท่านได้ธุรกิจในงานศพ บางท่านก็มาเจอเพื่อนเก่าในงานศพ หลายเรื่องหลายประเภท แต่ที่สำคัญก็คือ ญาติโยมมาในงานศพ ทำอย่างไรจึงจะได้ประโยชน์สูงสุด นั่นก็คือ “การวางใจ” วางใจอย่างไร

การวางใจ

การวางใจเมื่อมาในงานศพ วางใจ ๓ ระดับ อย่างไรเรียกว่าวางใจเป็น ก็คือในลักษณะน้องๆ โยนิโสมนสิการ คือพิจารณาถึงเหตุแห่งการมา ว่าจริงๆ แล้วไปฟังพระสวดพระอภิธรรมอย่างเดียวหรือว่าไปทำอะไรบ้าง

พอมาถึงงานศพ สิ่งแรกพอเห็นศพ ให้นึกถึง **มรณานุสติ** **กรรมฐาน** ไว้ก่อน เมื่อนึกถึงมรณานุสติกรรมฐานแล้วหรือระลึกถึงความตายแล้ว ศพที่เราจะไปอาศัยเหตุแล้วทำบุญทำกุศลนั้นแหละ ศพนั้นเป็นอาจารย์ใหญ่ให้แก่เรา

ในสมัยพุทธกาลเมื่อมีงานศพขึ้นเมื่อไหร่ **พระพุทธเจ้าจะทรงอาศัยศพที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนามาเป็นอาจารย์ใหญ่ แล้วตรัสเทศนาให้พระได้บรรลุเป็นพระอริยบุคคลจำนวนมากมาย** ณ ปัจจุบันก็มีการบริจาคศพเป็นอาจารย์ใหญ่เพื่อให้นักศึกษาแพทย์ได้ศึกษาศรีวิวิทยา และองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงใช้ศพเป็นอาจารย์ทำให้บุุคคลได้เป็นพระอริยะมาแล้วนับจำนวนไม่ถ้วน

วางใจ ๓ ระดับ

เพราะฉะนั้น ศรัทธาญาติโยมสาธุชนมาในงานศพฟังพระสวดพระอภิธรรม ก็ฟังไม่รู้เรื่อง ก็รู้ว่า กุสลา ธมมา อกุสลา ธมมา ได้ยินบ่อย แต่อาจจะแปลไม่ออก ไม่เข้าใจเนื้อหาสาระของการฟังพระอภิธรรมจริงๆ คืออะไร ฟังไปแล้วได้ประโยชน์อะไร ใครฟังแล้วเข้าใจ ใครฟังแล้วได้ประโยชน์สูงสุด ซึ่งสิ่งเหล่านี้เราเหลือแค่ประเพณี พอเหลือแค่ประเพณี จึงไม่เข้าใจ จึงไม่ให้ความสำคัญ

แต่วันนี้จะนำสิ่งเหล่านี้มาฝากญาติโยมว่าไปงานศพจากวันนี้ เป็นต้นไปวางใจให้ถูก วางใจ ๓ ระดับคือ

๑. **วางใจแบบค่างคาว** ฟังไม่รู้เรื่อง แต่ตั้งใจฟังด้วยอาการอันสงบ ก็จะได้ประโยชน์

๒. **วางใจแบบผู้รู้** ฟังออก เข้าใจ แปลได้เข้าใจความหมาย

๓. **วางใจแบบนักปฏิบัติธรรม** นั่งฟังไม่ต้องแปล ไม่ต้องเข้าใจความหมาย นั่งบริกรรมอยู่ในใจว่าได้ยินหนอ ได้ยินหนอ เสียงที่ได้ยินเป็นรูป ผู้ได้ยินคือจิตที่เกิดทางหูเป็นนามอย่างนี้ ทั้งรูปนามไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เป็นต้น

มี ๓ ระดับด้วยกันในการวางใจสำหรับฟังพระสวดพระอภิธรรม ซึ่งจะได้อธิบายขยายความต่อไป

๑. วางใจแบบค้ำคาว

ฟังแบบไม่รู้เรื่องวางใจแบบค้ำคาว ค้ำคาวไม่ใช่คน เป็นสัตว์ เดรัจฉาน อะไรเรื่อย เป็นนกก็มีหู เป็นหนูก็มีปีก แล้วก็บินได้อีกต่างหาก ก็คือค้ำคาวนี่แหละ ประคองค้ำคาว ค้ำคาวเกี่ยวอะไรกับการทำใจ ในงานฟังพระสวดพระอภิธรรม

ในสมัยก่อนพระปฏิบัติธรรมอยู่ในถ้ำในป่า ตกเย็นสวดมนต์ ทำวัตร เจริญพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ จบแล้วก็เอาบทนั้นมาสวด เอาบทนี้มาสวด ช่วงนั้นถึงเวลาที่จะต้องทบทวนพระอภิธรรม พอ สวดมนต์ทำวัตรเจริญพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ จบแล้ว ก็สวด พระอภิธรรม พระก็เอามาสวดกันลืม สวดอยู่ในถ้ำ ก็เริ่มสวด *กุสลา ธมมา อกุสลา ธมมา* สวดไปจนถึง *เหตุปัจจุโย อารมมณปัจจุโย* เป็นต้น

ในขณะที่พระท่านสวดอยู่นั่นเอง ผุ่งค้ำคาวที่อาศัยอยู่ในถ้ำ นั้นเอาจิตไปเกาะอยู่ในเสียง เสียงนี้ค้ำคาวฟังไม่รู้เรื่อง แต่เสียงนี้ ไม่ใช่เสียงที่จะมาทำอันตรายตน ค้ำคาวเอาจิตไปเกาะอยู่ในเสียง ไม่ใช่เข้าใจความหมายเลย รู้เพียงว่าเสียงนี้ไม่มาทำร้ายตัวเอง เมื่อจิตไป เกาะอยู่ในเสียงนานเกินไป เพลินไป เกิดอะไรขึ้น เท่าที่เกาะอยู่ที่ผนัง มันก็ลืม หลุดร่วงหล่นลงไป คีระกระแทกพื้นเสียงชีวิต

ค้ำคาวประมาณ ๕๐๐ ตัว จิตไปเกาะอยู่ในเสียง ตอนสุดท้าย ก็หลุดร่วงลงมาเสียงชีวิต ไปเกิดเป็นเทพบุตรอยู่บนสวรรค์ แม้ค้ำคาว ที่ฟังไม่รู้เรื่องยังได้เกิดเป็นเทพบุตรอยู่บนสวรรค์ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ พระสวดอยู่ เป็นเสียงสวรรค์จริงๆ มีนก มีกบ มีไก่ ในสมัยพุทธกาล ฟังพระสวดฟังพระเทศน์แบบไม่เข้าใจ สัตว์เดรัจฉานหลายตัวเอาจิต ไปเกาะอยู่ในเสียงที่ฟังไม่รู้เรื่อง และเสียงนี้มีพลังเสียงอะไร

เสียงที่พระสวดเป็นภาษาบาลี มีพลังอย่างไร

- เสียงนี้เป็นเสียงเดียวในโลกที่ **ปั้นดินให้เป็นดาว** ได้
(สวดพุทธคุณ ๑๐๘ จบ)
- เสียงนี้เป็นเสียงเดียวในโลกที่ **ปั้นเด็กให้เป็นเณร** ได้
(รับไตรสรณคมน์)
- เสียงนี้เป็นเสียงเดียวในโลกที่ **ปั้นเณรให้เป็นพระ** ได้
(สวดฉัตติจตุตถกรรมวาจา)
- เสียงนี้เป็นเสียงเดียวในโลกที่ **ปั้นพระปฤชุนให้เป็นพระอริยะ** ได้
(น้อมเข้าหอนงค์ธรรมได้)
- เสียงนี้เป็นเสียงเดียวในโลกที่ **รักษาพระศาสนา** ได้
(ถอดรหัสธรรมได้ทุกตัวอักษร)

เสียงอะไรหรือ...เสียงสวดภาษาบาลี

ที่บอกว่า **ปั้นดินให้เป็นดาว** เราก็เห็นกันอยู่ เอาดินอะไรมาปั้น เป็นรูปอะไรก็แล้วแต่ นิมนต์พระมาสวดพุทธคุณ ๑๐๘ จบ มูลค่าของดินที่เอามาปั้นก็ ๓๐ บาท ๔๐ บาท ๕๐ บาท แต่พอสวดบาลีพุทธคุณ ๑๐๘ จบ ก็จบพิธีอันนี้ ๑๙๙ บาท อันนี้ ๓,๐๐๐ บาท อันนี้ ๑๐,๐๐๐ บาท **ปั้นดินให้เป็นดาว**ของแท้ เสียงนี้สุดยอด ถ้าสวดเป็นภาษาไทย ไม่มีใครเชื่อถือ แต่ถ้าสวดเป็นภาษาบาลี ก็สวด **อิตปิโส**นั้นแหละ ๑๐๘ จบ **ปั้นดินให้เป็นดาว**จริงๆ

ในช่วงจตุคามรามเทพกำลังนิยม ตอนนั้นที่สนามหลวงมูลค่าจตุคาม ๕ บาทแต่พอเข้าไปในวัดมหาธาตุฯ นิมนต์พระสวดให้หน่อย มูลค่าเพิ่มเป็น ๑๐๐ กว่า อ้าว...ทำพิธีเต็มทีเลย มูลค่า ๙๙๙ บาท เต็มที่สุดๆ ๓๐๐,๐๐๐ บาท **ปั้นดินให้เป็นดาว**ของแท้ ภาษานี้มีพลัง

ส่วน**ปั้นเด็กให้เป็นเณร** ก็ให้สวดรับไตรสรณคมน์ ตั้งแต่ นโม ตสฺส ...พอจบ ตติยมฺปิ สํฆํ สรณํ คจฺฉามิ เป็นสามเณรเรียบร้อยแล้ว อย่างนี้เรียกว่า ภาษাপั้นเด็กให้เป็นเณร

แล้ว**ปั้นเณรให้เป็นพระ**ละ ก็สวดกรรมวาจา สุธนาตุ เม ภนฺเต สํโฆ ...พอสวดกรรมวาจาจบคำรบ ๔ ที่เรียกว่า ญัตติจตุตถกรรมวาจา จากเณรก็เป็นพระ ภาษานี้เรียกว่า กรรมวาจาสมบัติ

หลังจากนั้นพอเป็นพระแล้ว สมัยพุทธกาลมีการแสดงธรรม ด้วยภาษาบาลีนี้แหละ พระอัสสชิแสดงธรรมแก่อุปติสฺสมาณพ ว่าที่ พระสารีบุตรว่า

เย ธมฺมา เหตุปฺปภาว เตสํ เหตุํ ตถาคโต (อาท)
เตสญฺจ โย นิโรธो จ เอวํ วาที มหาสมโณ

(วิ.มหา. ๓/๔/๕๒)

พอจบคาถานี้ อุปติสฺสมาณพฟังแล้วได้ดวงตาเห็นธรรม คือได้ บรรลุเป็นพระโสดาบัน ธรรมจักขุ ดวงตาเห็นธรรม คือพระโสดาบัน ถ้าปัญญาจักขุ คือมรรคเบื้องบน ๓ สกทาคามี อนาคามี อรหันต์

คาถานี้พูดถึงอะไร เราก็สวดได้ เราก็แปลได้ ทำไมเราไม่บรรลุ เพราะเราเข้าใจไม่ถึง

เย ธมฺมา เราแปลว่า ธรรมทั้งหลายเหล่านี้โดยังไม่เห็นว่าเป็นธรรม หมอใดไหน แต่**อุปติสฺสมาณพ** ฟังแล้วเข้าใจว่า **เย ธมฺมา** ทุกขสังขะทั้งหลายเหล่านี้ใด ทุกขสังขะจะ **เหตุปฺปภาว** มีเหตุเป็นแดนเกิด คือสมุทัยสังขะ **เตสํ เหตุํ ตถาคโต อาท, ตถาคโต** พระตถาคต **อาท** ย่อมตรัส **เตสํ เหตุํ** ซึ่งเหตุเกิดและเหตุดับของธรรมทั้งหลายเหล่านั้น ก็คือตรัส นิโรธสังขะ และมรรคสังขะ ด้วยคาถานี้ ได้พูดถึงอริยสังขัจทั้ง ๘

เมื่อพระอัสสชิแสดงคาถานี้ อุปติสสมาณพ คือว่าที่พระสารีบุตร ได้ฟังคาถานี้แล้ว แปลได้เข้าใจความหมาย ถอดรหัสธรรมได้ทุกตัวอักษรเกิดอะไรขึ้น **โยนิโสมนสิการ**ตาม ฟังแล้วเข้าใจเกิด **สุตมยปัญญา** คิดตามได้ ใช้โยนิโสมนสิการ แล้วเกิด**จินตามยปัญญา**แล้วก็ฟัง พอจบ **อาท**เท่านั้นแหละ ก็ได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน ก็คือเกิด**ภาวนามยปัญญา** อย่างนี้เรียกว่า **ปั้นปลุชนให้เป็นอริยะ**

เพราะฉะนั้นภาษาบาลีนี้จึงมีความสำคัญมาก และนอกจากปั้น พระปลุชนให้เป็นพระอริยะแล้ว **ยังช่วยรักษาพระศาสนาไว้ได้** โดยเฉพาะพระศาสนาตอนนี้ มีการถกเถียงกันเรื่องคำแปลเป็นภาษาไทย ฉบับไหนผิดฉบับไหนถูก ฉบับไหนผิดหรือเปล่า ฉบับนี้ถูกหรือเปล่า มันถูกตามกาลตามเวลา เมื่อถึงเวลาแล้วภาษาไทยมันเปลี่ยนได้ เกิดได้ตายได้

ภาษาบาลีถอดรหัสธรรมได้ทุกตัวอักษร

ภาษาบาลีเป็นอมตะแล้วอยู่ตัวแล้ว เพราะฉะนั้นภาษาไทยนี้ แปลขนาดไหนก็ตามยังไม่สามารถแปลแล้วก็บอกรหัสธรรมได้ทุกตัวอักษรเพียงแค่แปลเอาความ แปลเสร็จยังไม่สามารถถอดรหัสได้ ต้องอยู่ในรูปของภาษาบาลี แล้วอาศัยอรรถกถาฎีกามาช่วยยกตัวอย่างง่ายๆ

กุสลา เราก็แปลว่ากุศล อะไรคือกุศล ในคำว่า **กุสลา** แยกเป็น **กุ + สลา**

กุ สิ่งที่น่ารังเกียจ คืออกุศลจิต ๑๒ ดวง

สลา ทำให้สิ้นไหว คือกุศลจิต ๒๑ คือมหากุศลจิต ๘ มหัคคตกุศล ๔ มรรคกุศล ๔ ไปทำให้อกุศลจิตสิ้นไหว คำว่า**กุสลา** คำเดียว สามารถแปลและถอดรหัสธรรมได้อย่างนี้

ธมฺมา สภาวธรรมทั้งหลายที่ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่ชีวิต เป็นแต่สภาวะได้แก่ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขารขันธ์ คือเจตสิก ๓๘ ดวง ที่เข้ามา ประกอบในมหากุศลจิต ๘ เป็นต้น

กุสฺลา ธมฺมา ถ้าแปลและถอดรหัสธรรมไม่ได้ คนอ่านก็อ่านไม่รู้เรื่อง แค่ภาษาอ่านก็ไม่วู้เรื่องแล้ว แปลเสร็จแล้วก็ถอดรหัสธรรมไว้ข้างๆ อีก ก็ยังไม่รู้อ่านยาก ถ้าแปลได้ **กุสฺลา** กุศลทั้งหลาย **ธมฺมา** สภาวธรรม สภาวธรรมที่เป็นกุศล อย่างนี้ยังพอเข้าใจได้ แต่ถ้าไปส่องคํธรรม รหัสธรรมไว้ข้างล่าง อ่านแล้วไม่วู้เรื่อง และไม่อยากจะอ่าน

นี่ก็เป็นตัวอย่างการถอดรหัสธรรม แปลเอาความหมายสำหรับ นักศึกษา หรือเพื่อต้องการถอดรหัสธรรม ฟังแล้วได้บรรลุอีกขั้นหนึ่ง

องค์ธรรมหรือรหัสธรรมของบาลีไม่มีความเปลี่ยนแปลง

เพราะฉะนั้นภาษาบาลีนี้ที่ร้อยปีก็พันปี องค์ธรรมหรือรหัสธรรม อยู่ในตัวอักษรไม่เปลี่ยน แต่ภาษาไทยทุกร้อยปีภาษาเปลี่ยนหมดแล้ว

เมื่ออาตมาเป็นเด็กมีคำหนึ่งนิยมพูดกันมากคือคำว่าเด็กฮาร์ท หมายคุณนี้เด็กฮาร์ทเขาไม่ใช่แล้ว ยุคนี้เขาใช้อะไร ยุคนี้ก็ใช้คำศัพท์ใหม่ เปลี่ยนแปลงใหม่ ทุก ๑๐ ปีคำศัพท์เปลี่ยนหมด แต่ภาษาบาลี ๒,๐๐๐ ปี **เอวํ เม สุตํ เอกํ สมยํ ภควา พาราณสียํ วิหรติ อธิสฺสทนํ มิคทาเย...** ๒,๐๐๐ ปีก็ยังเหมือนเดิม คำว่า**เอวํ เม สุตํ** ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง แล้วองค์ธรรมล่ะ

เอวํ ข้าพเจ้าสดับฟังมาแล้วอย่างนี้ **เอวํ** อย่างนี้คืออย่างไร ข้าพเจ้าฟังมากับหู ข้าพเจ้าฟังแล้วเข้าใจจำได้ไม่มีคำว่าลืม **เม** ข้าพเจ้า คือใคร ข้าพเจ้าคือพระอานนท์ **สุตํ** สดับมาแล้ว

เพราะฉะนั้น **เอวัม เม สุตํ** นี้ ๒,๐๐๐ ปี ภาษาไทยหรือภาษาที่แปลอาจจะเปลี่ยนแปลงไป แต่ภาษาบาลียังเหมือนเดิม พอแปลเสร็จแล้วก็ถอดรหัสธรรม สามารถที่จะหาองค์ธรรมได้ทั้งหมด เพราะฉะนั้นภาษาบาลีจึงช่วยรักษาพระศาสนาได้

และที่สำคัญญาติโยมสวดมนต์แล้วทำไม่ไม่วางง ทำไม่ไม่คักคี่ลิทธิ

สวดมนต์อย่างไรให้เกิดพลัง

ยุคนี้สมัยนี้ บางทีนิมนต์พระมาเต็มสนามหลวง ๓,๐๐๐ รูป สวดแล้วก็ได้บุญได้กุศล แต่ยังไม่มีความออกมาทันที

สมัยพุทธกาล เมืองเวสาลีเกิดภัย ๓ ประการ หุงพิษภัย ข้ายากหมากแพง ขาดแคลนอาหาร โรคภัย มีโรคระบาด อมหนูสสภัย อมมนุษย์เบียดเบียน แม้รัฐบาลจะใช้วิทยาการสมัยใหม่อย่างไร แต่ก็ไม่สามารภกำจัดแก้ไขภัยทั้ง ๓ ประการนั้นได้ ใครจะช่วยได้ ตอนสุดท้ายหมดทางแล้ว อำมาตย์จึงกราบทูลว่าพระพุทธเจ้าน่าจะช่วยให้ จึงส่งราชทูตไปเฝ้าพระพุทธองค์ พระพุทธองค์ก็ทรงทราบงานนี้ไม่ใช่งานใหญ่ เป็นงานเล็ก เรายังไม่ต้องไป ส่งลูกศิษย์ไปองค์เดียว พระองค์ดูเหตุการณ์แล้วก็เรียกพระอานนท์มา ตอนนั้นเธอไปก่อนเอาสูตรนี้ไปสวดก่อน คือ **รัตนสูตร** พระพุทธองค์ก็สอนรัตนสูตรให้พระอานนท์องค์เดียว พอสวดเสร็จ พระอานนท์ก็มาก่อนเลย มาถึงก็สวดองค์เดียว แล้วก็มีความเริ่มทำนมนต์ตั้งแต่นั้นแหละ

สวดรัตนสูตร ยานีธ ภูตานี... สวดองค์เดียวเกิดอะไรขึ้น พอสวดยังไม่ทันจบ อมมนุษย์ที่อยู่ในเมืองก็หนีออกนอกเมือง โรคระบาดที่กำลังระบาดก็หาย ฝนก็ตก เมื่อก่อนฝนฟ้าก็แล้ง โรคระบาดก็เกิด หุงพิษภัย โรคภัย อมหนูสสภัย ทั้ง ๓ ประการเบียดเบียนเต็มทีเลย พอพระอานนท์มาสวด ภัย ๓ ประการระงับดับหาย คื่นเดียวจบ

คุณสมบัติของผู้สวดมนต์

ทำไมแม้พระอานนท์สวดองค์เดียว แต่สามารถรับภัยได้ เพราะ

๑. สวดถูกต้องวิธี
๒. แปลได้เข้าใจความหมายและถอดรหัสธรรมได้ทุกตัวอักษร
๓. มีเมตตาต่อผู้ฟัง

คำว่า**มีเมตตา** สำคัญมาก โยมไม่ต้องถวายเป็นปัจจัย ๔ มาสวด ด้วยจิตเมตตา อย่างนี้เกิดพลัง ถ้าพระผู้สวดบอกว่าอาตมาก็หนึ่งธรรมา โกลนะ...โยม ค่าน้ำมันล่ะ ค่าโน้นค่านี้อะ ถ้าหวังลาภอยู่อย่างนี้ คุณสมบัติของผู้สวดไม่ครบ ๓ สวดไปได้บุญแต่พลังไม่เกิด ถ้าอยาก ให้พลังเกิด สวดปุ๊บได้เกิดพลัง ๑. สวดถูกต้องวิธี เสียงดังฟังชัด ๒. แปลได้เข้าใจความหมาย ๓. มีเมตตาต่อผู้ฟัง ไม่ต้องหวังลาภ ลักการะใดๆ ทั้งสิ้น ถวายน้ำดื่มก็พอแล้ว ก็สวดด้วยจิตเมตตา ถ้าอย่างนี้แม้สวดองค์เดียวก็ได้ผล พระอานนท์ท่านทำมาแล้ว

ถ้าญาติโยมสวดเอง จะมีผล มีพลังไหม

เพราะฉะนั้นภาษาบาลีนี้มีความขลังมีความศักดิ์สิทธิ์ ถ้าญาติโยมแปลได้เข้าใจ แต่ถ้าสวดแล้วถ้านิมนต์พระมา ท่านก็หวังค่ารถค่าอะไรบ้าง ทำอย่างไรดี

โยมสวดเองนั่นแหละดีที่สุดแล้ว ๑. โยมต้องเรียนบาลี เพื่อจะได้สวดได้ถูกต้องวิธี ๒. แปลได้เข้าใจความหมาย ๓. มีเมตตา

ถ้าโยมทำได้เองสวดเองก็มีผลเร็วมาก แต่ถ้าพระสวดก็ต้องนึกถึงว่าองค์ไหนสวดถูกต้องวิธีบ้าง ๒. องค์ไหนแปลได้บ้าง ๓. ท่านมีเมตตาไหม ถ้ามีองค์ของผู้สวดครบถ้วน การสวดครั้งเดียวก็มีผล มีพลัง

อยากสวดมนต์ให้มีพลังก็ต้องเรียนบาลี

เพราะฉะนั้นที่สำคัญอยากจะทำภาวนาโยม การจะสวดให้มีพลังต้องแปลบาลีได้เข้าใจความหมาย แต่โยมไม่ได้เรียนบาลีจะแปลได้อย่างไร ตอนนี่วัดญาณเวศกวันก็เปิดสอนภาษาบาลีให้ญาติโยมที่วัดจากแดงก็เปิด ที่วัดพิชัยญาติก็เปิด ที่วัดมหาธาตุฯ ก็เปิด หลายที่เปิดให้แล้ว ญาติโยมสนใจก็เข้ามาเรียนได้ เรียนแล้วไม่ต้องสอบเหมือนพระก็ได้ เรียนเพื่อแปลบทสวดมนต์ได้แค่นี้ก็พอ คัมภีร์นี้แปลว่าอย่างไร พอแปลได้ก็เกิดความซาบซึ้ง เกิดศรัทธา แปลได้ด้วย เกิดปัญญาแล้วพลัง ๓ ประการคือ ๑. สวดถูกต้องวิธี เสียงดังฟังชัด ๒. แปลได้เข้าใจความหมาย ๓. มีเมตตา องค์ ๓ อย่างโยมทำได้ครบ โยมสวดที่บ้านมีพลังทันที และที่สำคัญสร้างศรัทธากับปัญญาคู่กันด้วย สวดแล้วก็ไม่ต้องรอนาน สวดด้วยความเข้าใจ

ภาษาบาลีเท่านั้นที่รักษาพระศาสนาได้

ฝากญาติโยม **อย่าลืมเรียนบาลี** ไม่ต้องสอบ ถ้าโยมไม่มีเวลาเรียน ก็ส่งเสริมพระที่เรียนบาลี สนับสนุนพระที่เรียนบาลีเพื่อ **ช่วยรักษาพระศาสนาได้ด้วย**

บาลี แปลว่า รักษา รักษาอะไร

ปฏิภุคตยํ ปาเลตตี บาลี รักษาพระไตรปิฎก เรียกว่าบาลี

ภาษาอื่นรักษาพระไตรปิฎกไม่ได้ ภาษาไทยก็รักษาพระไตรปิฎกไม่ได้ เพราะภาษาไทยมีเกิดมีตาย และภาษาไทยถอดรหัสหาองค์ธรรมไม่ได้

อย่างเช่น **ปฐวี** คำศัพท์นี้เป็นภาษาบาลี ถ้าแปลเป็นไทย

๑. **ปฐวี** แปลว่า *แผ่นดิน* หมายถึงอภิญญัตติ

๒. **ปฐวี** แปลว่า *ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก* เป็นต้น
ธาตุดิน ๒๐ นี้ เป็นกึ่งบัญญัติกึ่งปรมาตม์

๓. **ปฐวี** แปลว่า *สภาพที่อ่อนและแข็ง* ถ้าแปลอย่างนี้เป็นปรมาตม์

คำว่า **ปฐวี** คำเดียว เป็นบัญญัติ แปลว่า *แผ่นดิน* เป็นกึ่งบัญญัติ
กึ่งปรมาตม์ แปลว่า *ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก* เป็นปรมาตม์
แปลว่า *สภาพที่อ่อนและแข็ง* แต่ถ้าแปลเป็นไทย ๓ ความหมาย
คนอ่านจะไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ คำว่า **ปฐวี** จึงต้องแปลว่าแผ่นดินไปก่อน
เอาดินนั้นมาทำเป็นดวงกลีณ เป็นปฐวีกลีณก็ยกได้ แต่ถ้าแปลออก
เป็นบัญญัติแล้ว ไปถอดรหัสห้วงค์ธรรมจากอรรถกถา ฎีกา อย่างนี้
คือการฟังเพื่อบรรจุเพื่อให้กระจ่างชัด ฉะนั้นขอฝากญาติโยม ภาษา
บาลีเป็นสิ่งสำคัญ ช่วยรักษาพระศาสนาได้ด้วย

พระที่รู้ภาษาบาลีจะมอบสมบัติให้แก่ญาติโยม

ที่วัดตอนนี้กำลังส่งเสริมเรียนทั้งบาลีน้อย เรียนทั้งบาลีใหญ่
เรียนทั้งพระไตรปิฎก เรียนทั้งอรรถกถา ฎีกาครบถ้วน เพื่ออะไร
เพื่อให้เกิดความรู้ถ้าพระมีความรู้แล้ว พระจะมอบสมบัติให้แก่ญาติโยม
พระมีสมบัติอะไร พระไม่มีสมบัติ แต่จะมอบให้กับญาติโยมได้ คือ
๑. มนุษย์สมบัติ ๒. สวรรค์สมบัติ ๓. นิพพานสมบัติ

มอบมนุษย์สมบัติ คือสอน อุ อา กะ สะ สังคหัตถุ ๔
โมคคิภาคสูตร ถ้าโยมปฏิบัติตาม โยมก็หาสมบัติได้

มอบสวรรค์สมบัติ คือสอนให้ญาติโยมมีศรัทธา ศีล จาคะ
สุตะ ปัญญา

มอบนิพพานสมบัติ คือสอนให้ญาติโยมรู้จักตัวเราเองว่ามีแค่
รูปนามขันธุ์ ๕

หากพระไม่รู้บาลีจะเป็นอย่างไร

ฉะนั้นหน้าที่ของพระก็คือมีความรู้ตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แล้วก็มอบสมบัติทั้ง ๓ ให้ญาติโยม แต่ตอนนี้**พระสงฆ์ไม่สามารถจะมอบได้ จึงขอสมบัติจากญาติโยมมาใช้ในวัด** ก็กลับตาลปัตร ที่จริงพระนั้นแหละต้องให้สมบัติทั้ง ๓ อย่างนั้นแก่ญาติโยม โยมยังมีหนี้มีสิน ทำอย่างไรให้ปลดหนี้ปลดสิน โยมยังไม่สวรรค์ไม่ได้ ทำอย่างไรให้โยมได้สวรรค์สมบัติ โยมไม่รู้จักตัวเองไปนิพพานไม่ได้ ทำอย่างไรให้โยมรู้จักนิพพานสมบัติ ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ที่เรียนแล้วจะได้มีวิสัยทัศน์

อุปมาพระจูงโยม โยมจูงพระ

อย่างที่ภาสิตภาคเหนือบอกว่า **ตุ้เจ้าตาดี้ จูงศรัทธาตาบอด ตุ้เจ้าไปบ่ฮอด ศรัทธาตาบอดจูงตุ้เจ้าตาดี้** โยมฟังแล้วอาจไม่เข้าใจความหมาย เอาตมไปอยู่แถวลำปาง พอไปเห็นเขาติดตามต้นไม้ก็เข้าใจทันทีว่า ภาสิตนี้สะท้อนความสัมพันธ์ของพระกับญาติโยมในปัจจุบันอย่างชัดเจน

ตุ้เจ้าตาดี้ คือพระสงฆ์องค์เจ้าตาดี้ ตาดี้ คือเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ เพราะได้เรียนคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ได้เรียนนอรรถกถา ฎีกา พระไตรปิฎก ได้เรียนหมตบาลีน้อยบาลีใหญ่ เรียนแล้วเข้าใจหมด พระอย่างนี้คือผู้มีวิสัยทัศน์ มองเห็นประโยชน์โลกนี้ มองเห็นประโยชน์โลกหน้า มองเห็นประโยชน์สูงสุด นี้เรียกว่า **ตุ้เจ้าตาดี้**

ศรัทธาตาบอด คือศรัทธาญาติโยม รู้จักวิชาทำมาหากิน แต่วิชาในการดำรงชีวิต คือไตรสิกขาญาติโยมไม่รู้ อุปมาเหมือนคนตาบอด ตุ้เจ้าก็จะจูงว่า

โยม...ทางนั้นไปนรก อย่าไปนะ

โยม...ทางนี้ไปสู่สุคติไปได้

โยม...ทางนี้เป็นนิพพาน ดีที่สุด

อย่างนี้แหละ ตู้เจ้าตาดีจูงศรัทธาตาบอด

แต่ตอนนี**ตู่เจ้าไปบ่ขอด** พระสงฆ์องค์เจ้าไปไม่รอด ทำไม่ละ พระไตรปิฎก อรรถกถา ฎีกา ก็ไม่ได้เรียน ก็มานั่งเถียงกันไปเถียงกันมาไม่จบไม่สิ้น แต่ถ้าเรียนแล้วก็ไม่ต้องมานั่งเถียงกัน เมื่อตู่เจ้าไปบ่ขอดแล้วทำยังไงละ ศรัทธาตาบอดจูงตู่เจ้าตาดี คือศรัทธาญาติโยมซึ่งเปรียบเสมือนคนตาบอดก็จะจูงพระ เช่นว่า

ท่าน...คนไม่เข้าวัด ท่านต้องออกเหรียญสิ เอ้า...ออกเหรียญก็ออก

ท่าน...คนไม่เข้าวัดท่าน ต้องเอาโลงศพให้คนนอน เอ้า...โลงศพให้คนนอนได้เงินด้วย

ท่าน...คนไม่เข้าวัด รดน้ำมนต์สิ เอ้า...รดน้ำมนต์ก็รดน้ำมนต์

ท่าน...คนไม่เข้าวัด บอกรูปให้ห่วยสิ เอ้า...บอกรูปให้ห่วย

ญาติโยมบอกรู้อะไรก็ทำหมด เพราะคนไม่เข้าวัดแล้ว เขาเรียกว่า **ตู่เจ้าไปบ่ขอด** ที่ไสยศาสตร์เข้ามาในวัดก็เพราะศรัทธาตาบอดจูงตู่เจ้าตาดี พระไม่มีความรู้ พระเอาตัวเองไม่รอด ก็ถูกญาติโยมจูง เพราะญาติโยมคิดว่าทำอย่างไรคนจะเข้าวัด ก็คิดแบบชาวบ้าน ชาวบ้านคิดอย่างนี้ก็ไม่ผิด แต่พระจะต้องมีภาวะผู้นำ ต้องคิดถูก เพราะฉะนั้นจะไปโทษโยมก็ไม่ได้

สิ่งดึงดูดให้ญาติโยมเข้าวัด

ถ้าพระมีปรีชาดี มีปฏิบัติ นี่คือสิ่งดึงดูด **พระรู้ปรีชาดีเก่งๆ ปฏิบัติดีๆ** สองอย่างนี้แหละคือแม่เหล็กของพระที่จะดึงดูดญาติโยม ถ้าปรีชาดีก็ไม่มี ปฏิบัติก็ไม่มี ศีลก็ไม่รักษา ภาวานาก็ไม่เจริญ ใครเขาจะเข้าวัด เข้าไปแล้วก็ไม่ได้อะไร

เพราะฉะนั้นก็ฝากญาติโยมว่า การรักษาพระศาสนาด้วยการศึกษาภาษาบาลี ถ้าศึกษาไม่ได้ก็จงสนับสนุน ถ้ามีการเรียนการสอน บาลีก็เข้าไปสนับสนุน เพราะภาษาบาลีจะช่วยรักษาพระศาสนา โดยเฉพาะวันนี้ฟังพระสวดจะได้เข้าอกเข้าใจ นี่ก็คือพื้นฐานของการศึกษา

แม่ค้ำคาวฟงไม่รู้เรื่อง ยังได้เกิดเป็นเทวดา

พื้นฐานก็คือค้ำคาวฟงไม่รู้เรื่องยังได้เกิดเป็นเทพบุตรเป็นเทวดาอยู่บนสวรรค์ และโยมล่ะรู้อะไร รู้ว่าพระสวดพระอภิธรรมแต่ ฟังไม่เข้าใจเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นจะอย่างไรให้ได้ประโยชน์สูงสุด ๑. ปิดโทรทัศน์หรือใช้ระบบลั่น ๒. ไม่คุยกัน ถ้านั่งหลังติดกัคุยกัน เพราะนั่งหลังเสียประโยชน์คนเดียว ถ้าคุยกันเสียประโยชน์หลายคน และคนข้างๆ ชักรำคาญ เกิดอกุศลอีก หรือตั้งใจฟังด้วยอาการนั่ง ทำได้อย่างนี้แหละยิ่งกว่าค้ำคาวอีก แปลไม่ได้ไม่เป็นไร ขอให้รู้ อ้อ... พระสวดพระอภิธรรม อย่างน้อยๆ ก็จะมีฝงอยู่ในจิตวิญญาณ หลับเพลินไป เอ้า..ตื่นอีกที่อยูบนสวรรค์ก็ได้

๒. วางใจแบบผู้รู้

ถ้าญาติโยมแปลออกล่ะ อ้อ...กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา... ท่านจะสวดกับบทก็แล้วแต่ พระอภิธรรมนี้ไม่มีอะไรยากหรือ ไบราณ ท่านย่อเป็นอักษรง่ายๆ มี ๗ บท แต่ย่อเหลือ ๔ คำ จิ เจ รุ นิ

จิ คือ **จิต** เป็นวิญญานชั้น

เจ คือ **เจตสิก** เป็นเวทนาชั้น สัญญาชั้น สังขารชั้น

รุ คือ **รูป** เป็นรูปชั้น

นิ คือ **นิพพาน** เป็นชั้นวิมุตติ พ้นจากชั้นทั้ง ๕

นี่คือเนื้อหาของพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ แม้พระจะสวดก็บทยกก็ตาม เช่น **เหตุปัจจัย...** **เหตุ** คำนี้คือ โลกเหตุ โทสเหตุ โมหเหตุ หรือ อโลภเหตุ อโทสเหตุ อโมหเหตุ คืออะไร ก็คือนามชั้น ๔ ที่อยู่ในชั้น ๕ นั่นเอง เพราะฉะนั้นจะเป็นหมวดไหนก็ตาม ในพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ ไม่พ้นไปจากเรื่อง จิ เจ รุ นิ รูปนามชั้น ๕ และสิ่งที่จะพ้นจากชั้นทั้ง ๕

ก็ฝากญาติโยมในส่วนตรงนี้ เรื่องของการสวดพระอภิธรรม เนื้อหาในพระอภิธรรมมีแค่นี้แหละ แล้วก็ฟังแบบรู้เรื่อง ถ้าฟังแบบรู้เรื่องได้ขนาดนี้ อ้อ...เนื้อหาของอภิธรรมมีประเทศไทยอย่างเดียวหรือที่สวดพระอภิธรรมในงานศพ ลาวก็สวด กัมพูชาก็สวด ลังกาก็สวด พม่าสวดใหม่ ไม่สวด เอ้า...พม่าสวดงานไหนล่ะ พม่าเอาอภิธรรมไปสวดในงานมงคลขึ้นบ้านใหม่ โยมคงแปลกใจ แล้วสวดแบบไหน สวด ๗ วัน ๗ คืนแบบต่อเนื่อง ไม่หยุดพักเลย อาตมาเคยไปร่วมสวดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ พอไปถึงเขานิมนต์ไปสวดพระอภิธรรม ถามเขาว่ามีใครตายหรือโยม ไม่มีใครหรอกค่ะ โยมสร้างตึกเสร็จใหม่ๆ นิมนต์พระไปสวด อ้าว...สวดกันยังไงล่ะ อ้อ...นิมนต์ท่านไปอยู่ที่ตึกนั้นแหละ ๗ วัน ๗ คืนทำยังไงล่ะ แล้วแต่ท่านจะทำยังไงก็สวดไป อย่าให้มันหยุด ตลอด ๒๔ ชั่วโมงแบบต่อเนื่อง ไม่ต้องหยุดพัก ๗ วัน ๗ คืน โยม...ฉันเวลาไหนล่ะ ผลัดกันสวด ชุดละองค์ ๒ องค์ องค์หนึ่งสวด องค์หนึ่งก็มาฉัน เรียกว่ารับภาระไป ชุดละชั่วโมงๆ ก็ผลัดกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง

สวดไปก็เพลินดี พอเพลินแล้ว เออ...จริงๆ แล้วภาษาบาลีพอ สวดบ่อยๆ แล้วมันคุ้นมันชิน พอคุ้นชินแล้ว ภาษาบาลีจะให้คล้อง ขนาดไหนละ ติดปากติดตาติดใจ **เหตุปัจจัย อารมมณปัจจัยฯ เปฯ อวิคตปัจจัยติ.** จะสวดเร็วขนาดไหนก็ได้ เพราะสวดคล้องหมด แล้วแปลได้ใหม่ แปลได้ อะไรที่เอามาใช้บ่อยๆ มันก็คุ้นมันก็ชิน แล้วเขาก็แปลให้ฟัง แล้วก็อธิบาย อ้อ...เนื้อหาเป็นอย่างไรนี่เอง เข้าใจ แล้ว ฉะนั้นวิธีการไม่เหมือนบ้านเรา บ้านเรายังไม่มีทำอย่างนี้

ทำไมจึงสวดพระอภิธรรมในงานศพ

เหตุผลที่เอาพระอภิธรรมมาสวดในงานศพ มี ๒ ประเด็นคือ

ประเด็นแรก

องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลังตรัสรู้แล้ว พรรษาที่ ๗ โปรด คนอื่นมาเยอะแล้ว ทรงนึกถึงพระมารดาที่อาศัยกรรมประสูติอาศัย กรรมเกิด ว่าเราจะโปรดพระพุทธรมารดาด้วยกรรมหมวดไหนหนอ ก็ พิจารณาถึงพระวินัยปิฎก ก็ไม่สามารถตอบแทนบุญคุณได้หมด พิจารณาถึงพระสุตตร ก็ไม่สามารถตอบแทนบุญคุณได้หมด พอ พิจารณาพระอภิธรรมปิฎก พระอภิธรรมปิฎกนี้แหละ สามารถ ตอบแทนบุญคุณได้ทั้งหมด

ทำไมละ ก็เพราะพระอภิธรรมพูดถึงเรื่องชั้น ๕ และสิ่งที่พ้น จากชั้น ๕ คือนิพพาน เพราะฉะนั้นสาเหตุที่พระอภิธรรมสามารถ ตอบสนองบุญคุณได้ทั้งหมด เพราะพระอภิธรรมพูดถึงสิ่งเหล่านี้ พระพุทธองค์จึงเอาพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ไปเทศน์โปรดพระพุทธร มารดาบนสวรรค์ ในพรรษาที่ ๗ พระพุทธองค์เทศน์อย่างไรบนสวรรค์ เทศน์แบบรวดเร็วและไม่หยุดพัก

เทศน์แบบรวดเร็ว เป็นอย่างไร เราขึ้น **กุสลา ธรรมา** คำเดียว พระพุทธเจ้าตรัสได้แล้ว ๑๒๘ คำ เราพูด ๑ คำ พระพุทธเจ้าตรัสอยู่บนสวรรค์ได้แล้ว ๑๒๘ คำ ทำไม่ได้มากขนาดนี้ เพราะชีวหาบงชีวหาบว พระทนต์เรียบเสมอ และภาวังคจิตนี้ วิถีจิตตกลงสู่ภวังค์นิดเดียว เปลี่ยนวิถีแล้วขึ้นสู่วิถีใหม่ ฉะนั้นจึงสามารถสวดได้อย่างรวดเร็ว

เทศน์แบบไม่หยุดพัก ทำไม่ละ เพราะเวลาในเมืองมนุษย์ ๓ เดือน บนสวรรค์ยังไม่ถึงวันเดียวเลย ฉะนั้นจึงหยุดแสดงไม่ได้ เทวดาจะนั่งฟังอยู่ แล้วจะหยุดลงมาฉันได้อย่างไร

ตอนที่ถึงเวลาในเมืองมนุษย์ พระองค์ก็เนรมิตทองคำเทียมแสดงต่อองค์จริงก็ลงมาเมืองมนุษย์ แล้วก็ฉันภัตตาหาร พอฉันภัตตาหารเสร็จแล้วก็แสดงพระอภิธรรมโดยย่อให้กับพระสารีบุตร วันนี้แสดงจากนี้ถึงนี้ พระสารีบุตรซึ่งมีปัญหามาก ฟังหัวข้อก็รู้เลยว่าพระพุทธองค์แสดงเรื่องอะไรบ้าง และหลังจากนั้นพระพุทธองค์ไปแสดงอยู่บนสวรรค์ แสดงภาคพิสดาร พระพุทธองค์มาแสดงแก่พระสารีบุตรแสดงโดยย่อๆ พระสารีบุตรเอามาแสดงกับพวกเราทั้งหลายให้ได้สวดได้ฟังกันอยู่นี้เป็นฉบับไม่ย่อ ไม่พิสดาร คือกลางๆ ถ้าเอาฉบับที่พิสดารอย่างที่พระพุทธองค์แสดงอยู่บนสวรรค์มาพิมพ์เป็นหนังสือ จะต้องพิมพ์คัมภีร์ห้าคัมภีร์เดียวถึง ๓,๐๐๐,๐๐๐ เล่ม คือเราพิมพ์มหาปฎิฐานเล่มเดียว ถ้าเอาภาคพิสดารมาพิมพ์ เพราะฉะนั้น พระสารีบุตรเอาแบบย่อๆ ไม่ย่อไม่พิสดาร ก็พิมพ์ตั้ง ๗ เล่มคือคัมภีร์ปฎิฐาน ฉะนั้นจึงบอกว่า โอ...พระพุทธเจ้าแสดงพระอภิธรรมอยู่บนสวรรค์ภาคพิสดาร เทวดาได้บรรลุจบ แต่ละคัมภีร์ๆ ธรรมสังคณีวิภังค์... **ส วิ ธา ปุ ก ย ๒** นั้นแหละคือหัวใจย่อพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ จบแต่ละคัมภีร์ๆ มีเทวดาบรรลุเท่านั้นๆ ก็จะบอกไว้ชัดเจนมาก แต่ตอนนั้นญาติโยมก็

ไม่ต้องถึงกับบรรลุ เพียงแค่ตั้งใจฟังก็พอ อันนี้ก็คือการตั้งใจฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ

ตอนนี้เราทราบที่มาแล้วว่า **พระพุทธเจ้าเอาไปแสดง เราจึงเอาแบบอย่าง และประเทศแรกที่เอามาเป็นแบบอย่าง** ก็คือประเทศศรีลังกา ทำไมประเทศศรีลังกาจึงเอาพระอภิธรรมมาสวดก่อน เพราะในสมัยก่อน การเรียนพระอภิธรรมเป็นไปอย่างเปล็ดเปล็นลึกซึ้งซึ่งเกิดศรัทธาเกิดปัญญา

ประเด็นที่สอง

แต่ในช่วงที่เกิดวิกฤต ประเทศชาติไม่สงบ พระเรียนก็ลดลง โยมเรียนก็ลดลง พระก็พิจารณาว่า **ในขนาดตคนจะเรียนอภิธรรม คนจะรู้ธรรมก็หายาก จะทำอะไรดีหนอ จะฝากไว้กับใครดี ไ้อ้... ทุกคนเกิดมาแล้วต้องตาย เอาอภิธรรมไปฝากไว้ในงานศพ** เพราะฉะนั้นพอตายก็เริ่มสวดพระอภิธรรม อย่างน้อยก็ยังอยู่ในงานศพ

ในส่วนที่เรียนก็เรียนไป แต่การเรียนก็เริ่มลดลงๆ ฝากไว้ในงานศพ เพราะงานศพยังมีการสวด แล้วพระก็ต้องท่อง เมื่อท่องแล้วเอามาสวด อย่างน้อยๆ ก็จะมีการทรงจำ แต่ถ้ามีการเรียน ก็จะมีการขยายอย่างพิสดาร สู้สุดท้ายลังกาจึงเอามาใส่ในงานศพ หลังจากนั้น **ประเทศไทยรับพระพุทธศาสนาจากลังกา** จึงเอาแบบอย่างจากลังกาลาว กัมพูชา ก็เช่นเดียวกัน แต่พม่าเขารับเหมือนกัน แต่รับอีกอย่างหนึ่ง เอาไปใช้คนละงานกับเรา นี่คือที่มาที่ไปของพระอภิธรรม

๓. วางใจแบบนักปฏิบัติ

ญาติโยมมาฟังพระสวดพระอภิธรรม รู้เรื่องเข้าใจแล้วที่มาที่ไม่ ตอนสุดท้ายก็อยากจะทำถึงเนื้อหาพระอภิธรรม แต่มั่นลึกลับยากมัน ละเอียด เอาแบบง่าย ๆ ได้ไหม แล้วได้ผลมากมาย ก็ต้องวิปัสสนา ในขณะที่ฟัง เจริญวิปัสสนาคืออย่างไร นั่งฟังไม่ต้องแปล ไม่ต้อง เข้าใจความหมาย นั่งบริกรรมอยู่ในใจว่า **ได้ยินหนอ ได้ยินหนอ** เสียงที่ได้ยิน เป็นรูป เมื่อได้ยินสิ่งที่ได้ยินทางหูเป็นนาม เสียงที่พระสวด กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา นิสัททาธมฺมณํ เป็นรูปธรรม

ผู้ได้ยิน เมื่อก่อนพูดว่าเราได้ยิน ตอนนี้อะไรไม่ได้ยินแล้ว แต่ เป็นโสตวิญญาณจิต จิตที่เกิดทางหู เป็นนามธรรม เพราะฉะนั้นใน ขณะที่ได้ยินนี้ ไม่ใช่เราได้ยินแล้ว เสียงที่มากระทบเป็นแค่รูปธรรม และในขณะที่นั่งฟังก็ให้บริกรรมในใจว่า **ได้ยินหนอ ได้ยินหนอ เสียง ที่ได้ยินเป็นรูป ผู้ได้ยินเป็นนาม**

และรูปนามเป็นอะไรละ **นามรูป อนิจจัง** นามรูปไม่เที่ยง **นามรูป ทุกข์** นามรูปเป็นทุกข์ **นามรูป อนตตา** นามรูปไม่ใช่ตัวตน พิจารณา อย่างนี้แล้วเกิดอะไรขึ้นก็จะเห็น **โอ...ชีวิตคนเราไม่เที่ยง เป็นทุกข์ อย่างนี้เอง**

สรุปการวางใจเมื่อไปงานศพ

๑. วางใจแบบคางคาว ฟังไม่ต้องรู้เรื่องหรอก รู้ว่า **เสียงนี้เป็น พระบาลี คือพุทธพจน์**
๒. วางใจแบบผู้รู้ แปลได้ รู้ความหมาย ถอดรหัสธรรมได้ว่า **พระอภิธรรมคือ จิ เจ รุ นิ (จิต เจตสิก รูป นิพพาน)**

๓. **วางใจแบบนักปฏิบัติ** ในขณะที่ฟัง นั่งบริกรรมในใจว่า **ไต่ยินหนอ ไต่ยินหนอ** เสียงที่ไต่ยินเป็นรูป ผู้ไต่ยินเป็นนาม ทั้งรูปทั้งนามไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา

อย่างนี้แหละ คือการวางใจใน ๓ ระดับ และนอกจากนั้นบุญกิริยวัตถุที่ญาติโยมได้ทำมาทั้งหมดวันนี้ คือ ได้บำเพ็ญทานมัย คีลมัย จนถึงทิวชุกรม การทำความเห็นให้ถูก เมื่อวันนี้ทำความเห็นถูก บุญกิริยวัตถุได้ครบ ๑๐ แล้ว บุญนี้ของข้าพเจ้า ขอจงเป็นปัจจัยแก่พระนิพพานด้วยเทอญ ให้ตัวเราก่อน จากนั้นเราให้ใคร ก็อุทิศส่วนบุญกุศลทั้งหมดนี้ให้แก่บุคคลชื่อนี้ที่ล่วงลับไปแล้ว ท่านอยู่ในภพภูมิใดก็ตาม ขอจงได้รับรู้ ได้โปรดอนุโมทนาบุญในครั้งนี้ด้วยเถิด พอท่านได้รับรู้แล้ว ถ้าไปเกิดอยู่ในภพภูมิที่ไม่สูงนัก ก็ได้ขยับภพภูมิสูงขึ้นได้ แต่ในงานศพนี้ ถ้าได้ฟังพระธรรมเทศนาและพิจารณาชั้น ๕ ของตัวเองในสมัยพุทธกาล มีบางท่านลงมาในงานศพตัวเอง และได้บรรลุธรรมก็มี

สุดท้ายนี้ขอให้ญาติโยมสาธุชนทั้งหลายได้นำวิธีวางใจที่ถูกต้องเมื่อไปงานศพ ดังที่ได้อธิบายไว้แล้ว ไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตนสืบต่อไป ขอความเจริญรุ่งเรืองในธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจงมีแก่ญาติโยมสาธุชนทุกท่าน เทอญ.

ถ้าทุกคนให้เกียรติซึ่งกันและกัน
เชื่อฟังความเห็นต่างของกันและกัน
เคารพซึ่งกันและกัน ก็จะอยู่อย่างสงบสุข
โดยเฉพาะโอวาทปาติโมกข์
ฝึกให้มีความอดทน อดกลั้น
ต่อสิ่งทีมากระทบกระทั่ง
ไม่หวั่นไหว ไม่โกรธเกลียดซึ่งกันและกัน
สังคมก็จะมี ความสงบสุขขึ้นมาทันที
จนถึงสงบสุขอันสูงสุดคือพระนิพพาน

www.kanlayanatam.com
Facebook : Kanlayanatam